

Arrest

nr. 263 389 van 8 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van E.G.P. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger en etnische Azeri. U bent geboren op (...) en afkomstig uit Teheran in de gelijknamige provincie. U heeft een zus M. (...) en drie broers A. (...), M. (...), en S. (...) (o.v. X). In Teheran woonde u in bij uw ouders en boven uw ouders woonde S. (...).

U bent moslim van geboorte maar via uw collega en vriendin At. (...) heeft u uw nieuw geloof het christendom gevonden, bezocht u een huiskerk en bekeerde u zich op 15 farwardin 1397 (Iraanse kalender, zijnde 4 april 2018 Gregoriaanse kalender).

Op 25 shahrivar 1397 (Iraanse kalender, zijnde 16 september 2018 Gregoriaanse kalender) was u uw nichtje B. (...) (o.v. X) met uw auto gaan ophalen toen u door een collega werd gebeld. Ze vertelde u dat er net agenten van de Etalaat naar uw werk in het ziekenhuis waren gekomen, dat At. (...) werd gearresteerd en ze ook u zochten. U belde vervolgens deze informatie door naar uw broer S. (...) die aan het werk was in het restaurant van jullie ouders. S. (...) maande u aan om meteen naar het restaurant te komen. Eenmaal aan het restaurant aangekomen stapte S. (...) in uw wagen en probeerde u te kalmeren. U werd al snel opnieuw opgebeld, en ditmaal door uw andere broer A. (...).S. (...) nam uw gsm-toestel over en luisterde naar wat A. (...) te vertellen had. Blijkbaar waren de agenten van de Etalaat nu ook naar jullie ouderlijke huis gekomen om u en S. (...) te zoeken. U, S. (...) en B. (...) namen vervolgens een wagen van een bevriende buurman naast het restaurant en reden naar het noorden van Iran. Jullie verbleven bij de schoonbroer van uw broer M. (...) gedurende twee nachten. In deze periode kwam u te weten dat uw broer A. (...) gearresteerd werd in jullie restaurant vlak nadat jullie er waren vertrokken. A. (...) werd drie dagen vastgehouden, ondervraagd en gefolterd. Hij vertelde aan de autoriteiten dat hij nooit naar een huiskerk ging, maar wel zijn broer en zus. Inmiddels hadden u, P. (...) en B. (...) Iran verlaten naar Turkije. Tijdens jullie tiendaagse verblijf in Turkije kwamen jullie te weten dat de vader van B. (...) eveneens werd gearresteerd en ondervraagd over waar zijn dochter zich bevond. De vader van B. (...) hield echter voor dat hij ook niet wist waar zijn dochter was. Na tien dagen verlieten u en B. (...) samen Turkije per vrachtwagen. Omdat P. (...) als man niet mee in dezelfde vrachtwagen kon stappen vertrok hij later. Sindsdien reisde u met B. (...), maar dus gescheiden van P. (...) door Europa. U kwam met B. (...) op 22 januari 2019 aan in België. U was van uw thuisland ongeveer vier maanden onderweg geweest naar België. Het was pas in België dat u S. (...) weer terug zag. Hij was net één dag na jullie in België aangekomen. Twee dagen na uw aankomst in België dienden jullie op 24 januari 2019 met z'n drieën gelijktijdig een verzoek om internationale bescherming in.

In april 2020 werd uw broer M. (...) tot ontslag gedwongen en in mei 2020 werd uw zus M. (...) verboden om nog verdere onderwijsactiviteiten uit te oefenen en werden haar diploma's ongeldig verklaard.

Bij een terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf te riskeren wegens apostasie.

In België frequenteerde u de Red Rocks Church en de Iraanse Kerk te Laken. U bent net als S. (...) gedoopt op 12 mei 2019, en ook B. (...) werd in België gedoopt.

U houdt uw christelijke geloofsovertuiging niet geheim, hetgeen blijkt uit uw Facebookaccount.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw meli-kaart (identiteitskaart), foto's van kerkactiviteiten in België, een aanwezigheidsattest van de Red Rocks Church d.d. 12/10/2020, een aanwezigheidsattest van de Iraanse kerk van Brussel d.d.12/6/2019, foto's van bijeenkomsten Red Rocks Church, een brief van M.E. (...) d.d. 20/07/2018, uw doopattest, foto's i.v.m. uw doopsel, screenshots van een online Bijbelstudie, uw diploma verpleegkunde, uw arbeidscontracten, uw bachelorsdiploma, attesten van bijlessen aan de universiteit en een getuigschrift van uw stage.

Uw broer S. (...) legt daarnaast nog volgende documenten voor: de documenten i.v.m. het ontslag van M. (...) en M. (...), documenten i.v.m. het restaurant van uw ouders, een aanwezigheidsattest van de Red Rocks Church d.d. 12/10/2020, twee foto's genomen in het huis van oom H. (...) in België, een aanwezigheidsattest van de Iraanse Kerk te Laken d.d. 12/06/2019, foto's activiteiten Iraanse Kerk in België, zijn doopattest, foto's i.v.m. zijn doopsel, een brief van M.E. (...) d.d. 20/07/2018, foto's van kerkactiviteiten in België, zijn meli-kaart (identiteitskaart), zijn shenasnameh (geboorteboekje), foto's van doopsel B. (...), foto's van een protest in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient vastgesteld te worden dat u uw verzoek om bescherming steunt op de motieven zoals uiteengezet door uw broer E.G.S. (...) (o.v. 8.779.156) (zie notities persoonlijk onderhoud E.G.S. (...) d.d. 15/10/2020, hierna CGVS1, p. 9; zie notities persoonlijk onderhoud E.G.P. (...) d.d. 16/10/2020, hierna CGVS2, p.10). In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd zoals blijkt uit de hieronder hernomen beslissing:

“Als motief voor uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest vervolgd, gefolterd of geëxecuteerd te worden ten gevolge van uw bekering tot het christendom (zie notities persoonlijk onderhoud E.G.S. (...) d.d. 15/10/2020, hierna CGVS1, p. 9). Uw zus E.G.P. (...) (o.v. 8.779.168) vreest omwille van dezelfde redenen en ook door haar bekering dat ze geëxecuteerd zal worden bij een terugkeer naar Iran (zie notities persoonlijk onderhoud E.G.P. (...) d.d. 16/10/2020, hierna CGVS2, p.10). Na onderzoek van al de door u en P. (...) aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat jullie niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

U en P. (...) kunnen immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

In de eerste plaats dient er gewezen te worden op de verbazende hiaten in uw kennis en die van uw zus P. (...) inzake jullie eerste aanrakingen met het christendom en jullie bekeringen. Zo is het voor u onbekend wanneer uw zus P. (...) voor het eerst in aanraking kwam met het christendom via At. (...) en hoe P. (...) in de huiskerk werd geïntroduceerd (CGVS1 p.15,21). Wanneer P. (...) is bekeerd en hoe haar bekering tot stand kwam kan u evenmin aangeven (CGVS1 p.16). Deze constatering is verbazend aangezien u aangaf net dankzij P. (...) in aanraking te zijn gekomen met het christendom, waarna u zelf ook het christendom aanhangig werd en zich bekeerde (CGVS1 p.15-16; CGVS-Vragenlijst E.G.S. (...) d.d. 18/06/2019, hierna CGVS-Vragenlijst1, vraag 3.5). Voor P. (...) is het op haar beurt dan weer onbekend wanneer u zich bekeerde, evenals wanneer At. (...) was bekeerd omdat ze het haar nooit vroeg (CGVS2 p.17,19). Dit is opnieuw niet ernstig daar u en At. (...) dergelijke prominente plaatsen innemen in het bekeringsrelaas van P. (...). Dat zowel u als P. (...) nadien plots verklaren respectievelijk te zijn bekeerd net op de dag dat jullie voor het eerst voet zetten in de huiskerk, doet des te meer de wenkbrauwen fronsen (CGVS1 p.16-17; CGVS2 p.17-18). U besloot zich zelfs te bekeren op hetzelfde moment dat u voor het eerst interesse in het christendom toonde. Uw zus verklaart immers dat u in het midden van de maand tir (de 4de maand) interesse toonde in het christendom, de Bijbel begon te bestuderen en naar de huiskerk ging, terwijl u uw bekering situeert op 15/4, de dag dat u voor het eerst naar de huiskerk ging (CGVS1 p.17; CGVS2 p.17). De snelheid waarmee u en P. (...) tot het christendom toetraden mag dan ook verbazen. Aan de oprechte bekering tot een nieuw geloof gaat immers niet alleen een moeilijke fase van introspectie en reflectie maar ook van studie vooraf. Dat u zich reeds bij uw eerste aanraking met het christendom christen beschouwt kan dan ook niet ernstig genoemd worden. Bovendien laat u optekenen dat u van in het begin eigenlijk weinig verstond van de christelijke leer, maar toen u parabels las merkte u dat die u aanspraken (CGVS1 p.21-22). U erkent dat uw bekering zich voltrok op korte termijn, maar voegt toe dat het soms zo is dat één zin je leven verandert (CGVS1 p.21). Welke zin of welk verhaal uw leven dan zo heeft veranderd of uw bekering heeft bewerkstelligd, kan u vreemd genoeg niet helder formuleren (CGVS1 p.21-22). U verwijst namelijk vaag naar iets te moeten willen, iets te zoeken, kloppen aan een deur, en naar het voorbeeld van het verloren schaap (CGVS1 p.22). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen. Dat u zonder dat u zich op ernstige wijze in uw nieuwe religie heeft kunnen verdiepen of uzelf de tijd heeft gegeven om existentiële twijfels te overwegen, het christendom als uw nieuwe geloof aanvaardde is allerm minst ernstig en getuigt derhalve geenszins van een oprechte diepgaande bekering.

Over de vraag waarom de islam ontoereikend was geworden voor u kan u evenmin klaarheid scheppen (CGVS1 p.23). U zegt namelijk dat de islam ervoor zorgde dat er meer afstand kwam tussen u en God, en dat de weegschaal langs de ene kant lichter en lichter wordt, en dat de school, de legerdienst, de maatschappij en de moskee allemaal hun invloed hadden op u (CGVS1 p.23). Deze vage stellingen komen niet aannemelijk over. U slaagt er eveneens niet in te bepalen wat u niet goed vindt aan de islam, of welke vraagstukken voor u onbeantwoord zijn in de islam. U antwoordt onomwonden dat u de islam niet goed bestudeerd heeft (CGVS1 p.23). De Iraanse maatschappij verhinderde dat u dicht bij god kwam zo verklaart u uw aversie van de islam verder (CGVS1 p.23). Uw houding is allerm minst plausibel. Indien u daadwerkelijk op zoek was naar god, een zoektocht die u naar het christendom leidde, kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u zich eerst in uw eigen godsdienst verdiepte. Dat u naliel dit te doen ondermijnt uw voorstelling van uw spirituele zoektocht. Hetzelfde dient vastgesteld te worden bij uw zus P. (...). Hoewel ze aangeeft dat ze de islam afviel wil ze tegelijkertijd niet zeggen dat

de islam niet voldeed aan haar spirituele noden, en voegt ze eraan toe dat ze niets negatief te zeggen heeft over de islam (CGVS2 p.21). P. (...) kan enkel verklaren dat ze haar god in het christendom vond en daarmee is voor haar alles gezegd (CGVS2 p.21). Vreemd genoeg geeft uw zus even later wel argumenten waarom de islam en de islamitische god voor haar niet voldeden (CGVS2 p.21). Dat ze er niet in slaagt een eenduidige houding aan te nemen ten aanzien van de islam schaadt het geloof in haar bekering. Het gebrek aan een antwoord of verklaring op dergelijke belangrijke vragen die jullie transitie van moslim naar christen ongetwijfeld moeten hebben beheerst, wijst niet op een geloofwaardige bekering.

Uw verklaringen over hoe u en uw zus P. (...) met jullie familie en de buitenwereld omgingen nadat jullie het nieuwe geloof hadden gevonden, kunnen eveneens niet overtuigen. Eerst zegt u dat u en P. (...) niets speciaal deden om jullie christelijke activiteiten voor uw ouders geheim te houden omdat ze zelf niet zo religieus waren en ze u niet verplichtten om de islam te praktiseren (CGVS1 p.22). Over hoe P. (...) na haar bekering haar omgang met jullie ruimere familie, haar vrienden en de buitenwereld aanpakte kan u vreemd genoeg helemaal niets zeggen, maar u kan het wel voor uzelf uitleggen (CGVS1 p.22-23). Uw antwoord is echter teleurstellend daar u opnieuw vaag bent door te stellen dat het voor u al was opgelost in Iran en u de islam op een bepaald moment had afgeschreven (CGVS1 p.23). Dat u uw restaurantpersoneel niet verplichtte tot het dagelijks praktiseren van de islam, u op uw werk niet bad en uw uiterlijk vandaag de dag ook niet verraadde dat u een christen bent, kan evenmin overtuigen (CGVS1 p.23). Door uw voorgehouden oprechte bekering en die van uw zus, kan toch verwacht worden dat u aannemelijk kan maken hoe dit een impact had op jullie dagelijkse gedragingen ten aanzien van jullie leefwereld en omgeving zoals in relatie met jullie familie, vrienden, collega's en anderen. Deze uitzonderlijke gebeurtenis van een normaliter weloverwogen en diepgaande bekering, die zeker in Iran niet zonder gevaar is, heeft ongetwijfeld jullie relaties en omgang met anderen gewijzigd. De vaststelling dat u hierover geen aannemelijke verklaringen kan afleggen ondergraaft dan ook wederom het geloof in uw voorgehouden bekering.

Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud verder gepeild werd naar uw kennis van uw nieuwgevonden geloof, kon u evenmin overtuigen. Zo werd u gevraagd naar de laatste christelijke feestdag die u in België meemaakte, maar die schijnt geen diepe indruk op u te hebben nagelaten aangezien u het zich niet meer herinnert (CGVS1 p.23). Gevraagd naar de eerstvolgende christelijke feestdag denkt u dat het 25 december moet zijn, zijnde de verjaardag van Jezus Christus (CGVS1 p.23). Verder herinnert u zich geen belangrijke dagen meer op de christelijke kalender tussen de dag van uw persoonlijk onderhoud (d.d. 15/10/2020) en 25 december (CGVS1 p.23). Nochtans toont de informatie die aan het administratief dossier werd bijgevoegd dat er wel degelijk nog erg belangrijke dagen op de christelijke kalender staan in voornoemde periode. Onder andere Reformatiezondag, Reformatiedag/Hervormingsdag, de Biddag en Dankdag voor Gewas en Arbeid, en de Advent zijn specifieke feestdagen voor de protestanten zoals uzelf, maar dus geen van deze komen schijnbaar in u op. U weet dat Pinksteren vijftig dagen na de verrijzenis van Jezus Christus valt, maar wanneer, in welke periode of in welke maanden deze gebeurtenis dan wordt gevierd, kan u vreemd genoeg niet aangeven (CGVS1 p.23). Dat u de namen van de maanden volgens de Gregoriaanse kalender niet goed zou kennen of verwarren, kan geen verschoning bieden voor voorgaande vaststellingen (CGVS1 p.23-24). De kennis van uw zus P. (...) dient eveneens tegen het licht te worden gehouden want ook zij kan zich de laatste christelijke feestdag in België niet herinneren en beweert net zoals u dat de eerstvolgende belangrijke dag op de christelijke kalender Kerstdag is (CGVS2 p.21). Wanneer Hemelvaart wordt gevierd, of zelfs in welke periode of in welke maanden, kan P. (...) niet zeggen (CGVS2 p.22). De argumentatie die P. (...) aanhaalt, namelijk dat ze niet naar de kalender keek kan uiteraard niet overtuigen (CGVS2 p.22). Van Witte Donderdag heeft P. (...) dan weer nog nooit gehoord (CGVS2 p.22). Dit is vreemd daar deze dag de belangrijke Paasperiode op gang brengt en op deze donderdag voor Pasen de laatste avondmaaltijd wordt herdacht die Jezus met zijn twaalf discipelen hield. De volgende dag wordt op Goede Vrijdag de kruisiging van Jezus herdacht. Op Witte Donderdag vindt 's avonds in de protestantse kerken de instelling van het avondmaal plaats. De gelovigen eten op deze avond brood en drinken wijn. Door het avondmaal zullen de christenen Jezus en zijn dood blijven gedenken, zo leert de info die aan uw dossier werd toegevoegd. Het mag duidelijk zijn dat de geëtaleerde kennis over het christendom van u en uw zus eerder oppervlakkig is daar ze toch opvallende hiaten kent. Dat u en P. (...) niet in staat zijn om dit soort parate kennis vlot te etaleren, doet dan ook verder twifelen aan de oprechtheid van jullie protestantse beleving. Jullie nieuwe religie zou namelijk uw leven en dat van P. (...) moeten beheersen, daar jullie omwille van deze bekering jullie land dienden te ontvluchten en beroep moesten doen op de bescherming van een derde land.

Hierbij aansluitend kan er niet worden voorbijgegaan aan het feit dat u vanaf februari 2019 en P. (...) vanaf maart 2019 op jullie respectievelijke Facebookprofielen plots begonnen met christelijke posts te zetten (CGVS1 p.24-25; zie administratief dossier). Dit lijkt niet toevallig want jullie verzoek om internationale bescherming dateert van net voordien; op 24 januari 2019. Uit de gegevens in het

administratief dossier blijkt dat u nochtans al eerder in januari 2018 ditzelfde Facebookaccount had. Uw verklaring dat u pas na uw verzoek om bescherming zulke zaken postte, i.e. omdat u voordien in de jungle en woestijn was, kan niets wijzigen aan voornoemde vaststelling (CGVS1 p.25). Uw christelijke boodschappen op Facebook lijken dan ook op opportunistische motieven gestoeld dan op een oprechte bekering(sdrang) (CGVS1 p.25).

Het geheel van bovenstaande noopt er toe te besluiten dat u en uw zus jullie bekering tot het protestantisme niet aannemelijk hebben gemaakt. Het eerder omschreven gebrek aan kennis van uw nieuwe geloof en twijfelachtige oprechtheid van uw bekering, vallen geenszins te rijmen met wat er in de geest van uw verklaringen verwacht mag worden. Voorgaande doet het geloof in uw bekering dan ook afbrokkelen en zet de kern van uw verzoek om internationale bescherming op de helling. Aangezien er aan uw bekering geen waarde kan worden gehecht wordt het geloof in de vervolgingsfeiten die u omwille van de voorgehouden bekering in Iran zou hebben gekend eveneens volledig ondermijnd.

Ten overvloede kunnen nog meerdere onaannemelijkheden in uw vluchtverhaal aangekaart worden. Zo hebben zowel u als P. (...) op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit aangehaald dat At. (...) werd gearresteerd vanuit het ziekenhuis en jullie niets meer van haar hebben vernomen sindsdien (CGVS-Vragenlijst1 vraag 3.5; CGVSVragenlijst E.G.P. (...) d.d. 18/06/2019, hierna CGVS-Vragenlijst2, vraag 3.5). Zoals eerder is gebleken neemt de figuur van At. (...) en haar arrestatie nochtans een essentiële plaats in jullie vervolgingsverhaal in. P. (...) meent dat ze deze informatie wel had verteld op de DVZ (CGVS2 p.23), maar dit kan niets bijbrengen daar haar verklaringen ten aanzien van de DVZ haar werden voorgelezen waarop ze deze heeft ondertekend (zie administratief dossier). Het blijft dan ook opmerkelijk dat zowel u als uw zus deze kerninformatie niet eerder op de DVZ vermeldden.

Ook de onwetendheid van P. (...) over de actuele stand van zaken van jullie problemen in Iran is opvallend. De laatste keer dat P. (...) naar het lot van At. (...) heeft geïnformeerd via haar vriendin M. (...) dateert al van maart 2020 (CGVS2 p.11). P. (...) kan niet zo vaak bellen naar M. (...) omdat ze gehuwd is, een kind heeft en omdat haar gsm mogelijk wordt afgetapt, zo zegt uw zus (CGVS2 p.12). P. (...) had nochtans eerder al contact opgenomen met haar vriendin M. (...) over At. (...) en dus kan er geen geloof worden gehecht aan de redenering van uw zus waarom ze gedurende zeven maanden naliet M. (...) te contacteren over de situatie in Iran (CGVS2 p.11-12). Na jullie vertrek uit Iran heeft P. (...) ook oom S. (...), de leider van jullie huiskerk, niet meer gecontacteerd omdat ze er niet meer aan dacht, ondanks dat ze over zijn gsm-nummer beschikte (CGVS2 p.11-12). P. (...) stelt dat ze haar gsm in Oostenrijk verloor en ze dus sindsdien de gsm-nummer van oom S. (...) niet meer heeft (CGVS2 p.12). Enkel zij en At. (...) hadden zijn gsm-nummer, zo beweert uw zus (CGVS2 p.12). Dit mag echter een reden te meer zijn voor P. (...) om contact trachten te maken met At. (...), zij het indirect zoals via haar vriend M. (...) bijvoorbeeld, teneinde niet alleen haar maar ook oom S. (...) te kunnen bereiken en zich zo te vergewissen over zijn lot, dat van de huiskerk en van de andere kerkgangers. Maar tot op de dag van haar persoonlijk onderhoud (d.d. 16/10/2020) heeft P. (...) niet eens een idee of de huiskerk al dan niet is verklikt (CGVS2 p.11). Dat P. (...) twee jaar na jullie vertrek uit Iran hier nog steeds geen informatie over heeft is opmerkelijk daar jullie wel degelijk in contact staan met mensen in Iran, zowel telefonisch als via sociale media (CGVS1 p.4; CGVS2 p.11; zie administratief dossier). Uit de redenering van P. (...) dat ze niemand van de familie naar de huiskerk wilde sturen omdat dit een risico inhoudt, kan niet worden ingezien waarom voorgaande vaststellingen niet meer zouden gelden (CGVS2 p.11). Feit is dat u en uw zus, hetzij via een vriend of kennis, hetzij rechtstreeks, nog contacten hebben in Iran en dat zij aldus wel degelijk de mogelijkheid had om zich verder te informeren over de stand van zaken. De vaststelling dat uw zus, eenmaal in veiligheid aangekomen in België, niet meer en recenter heeft geïnformeerd bij haar bestaand netwerk in Iran, wijst op een desinteresse in haar hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij/zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn/haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat P. (...) naliet dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging.

Voorts moet er worden gewezen op de opvallende vaststelling dat u en P. (...) besloten om jullie nichtje B.B. (...) (o.v. 8.779.192) mee naar de huiskerk te nemen (CGVS1 p.20-22; CGVS2 p.22). B. (...) is de dochter van uw zus M. (...) en geboren op 19 augustus 2006 (CGVS1 p.3,22; zie administratief dossier). Initieel wou uw zus M. (...) graag met u en P. (...) naar de huiskerk gaan, maar doordat ze elke vrijdag privés moest geven kon ze niet mee (CGVS1 p.18). B. (...) wilde ook met jullie meegaan naar de huiskerk en haar moeder M. (...) ging akkoord dat ze jullie vergezelde naar de huiskerk (CGVS1 p.20-22). Dat u, P. (...) en M. (...) er blijkbaar geen graten inzagen om de toen twaalfjarige B. (...) mee te nemen naar een geheime huiskerk in Iran is echter zeer vreemd. Zo mogelijk opvallender is jullie verklaring dat de kerkleider oom S. (...) en de andere kerkgangers dezelfde mening deelden (CGVS1 p.22; CGVS2 p.21). Niemand van de huiskerk liet schijnbaar enig bezwaar opmerken, sterker nog de

kerkleider was net zeer verheugd over de komst van B. (...) (CGVS2 p.22; CGVS2 p.21). Op de vraag hoe u, P. (...) en de andere kerkleden dan zeker wisten dat de jonge B. (...) te vertrouwen viel en ze bijvoorbeeld niets zou doorvertellen over jullie geheime kerk in Iran, antwoordt u dat B. (...) een heel verstandig meisje is, dat ze in uw ogen volwassen is, dat je nooit iets honderd procent kan vertrouwen en jullie het risico toch namen (CGVS1 p.22). Oom S. (...) was erg blij met de komst van B. (...) omdat hij als christen het nooit erg zal vinden dat een nieuw persoon erbij komt, ondanks het risico en de stress, zo besluit u (CGVS1 p.22). Deze redeneringen kunnen echter niet overtuigen waarom jullie en de huiskerk in zijn geheel een twaalfjarig meisje zouden meenemen naar de geheime en illegale huiskerk met alle risico's van dien. Men zou net verwachten dat de geheimhouding van de huiskerk en haar leden primeert, zeker wanneer de ernstige gevolgen voor de ganse kerk en haar ledenbestand indachtig worden gehouden. Uit uw verklaringen en die van P. (...), evenals uit de beschikbare informatie, blijkt dat de Iraanse overheid erg hard optreedt tegen zulke illegale huiskerken en de omgeving van haar leden (CGVS1 p.9,13-15; CGVS2 p.7-8,14-16). Dit inconsistent gedrag van enerzijds u, P. (...), en M. (...), en anderzijds oom S. (...) en de andere kerkleden doet de geloofwaardigheid van jullie relaas dan ook opnieuw geen goed.

Uit uw verklaringen kan tevens inconsistent gedrag van de agenten van de Etalaat worden opgemeten. Eerst kwamen de agenten naar het ziekenhuis waar P. (...) werkte en waar ze At. (...) arresteerden (CGVS1 p.7-9; CGVS2 p.9-10). Ze vertelden blijkbaar aan de collega's van P. (...) dat ze op zoek waren naar haar (CGVS1 p.8,12; CGVS2 p.9-11). Hierop besloot één van haar collega's om P. (...) op te bellen en te waarschuwen (CGVS1 p.8; CGVS2 p.9-11). P. (...) was gealarmeerd en ging samen met B. (...) vervolgens naar uw restaurant (CGVS1 p.8-10; CGVS2 p.9). De agenten van de Etalaat gingen inmiddels naar jullie thuisadres om P. (...) te vinden, maar dus zonder resultaat dankzij de waarschuwing van haar collega (CGVS1 p.8,10-12; CGVS2 p.12-15). Vervolgens verklaarden de agenten aan uw moeder en uw broer M. (...) die toen thuis waren dat ze op zoek waren naar u en P. (...) (CGVS1 p.8,12; CGVS2 p.14-15). Nadat de agenten weer vertrokken belde uw broer M. (...) naar P. (...) om jullie te waarschuwen waardoor u en P. (...) snel van het restaurant wegluchtten, alvorens de agenten daar ook arriveerden en wederom u en P. (...) niet konden vatten (CGVS1 p.8,11-12; CGVS2 p.12-14). Deze gang van zaken is niet aannemelijk. Zoals u en P. (...) het beschrijven hebben de agenten van de Etalaat zeer onprofessioneel opgetreden aangezien ze jullie als het ware telkens de kans gaven om hen een stap voor te zijn. Door eerst de collega's van P. (...) en vervolgens jullie familieleden te informeren dat ze u en/of haar zoeken, gaven ze hen de kans om jullie te waarschuwen, wat dan ook gebeurde volgens jullie verklaringen. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat de werkwijze van de Etalaat op een ander punt eveneens opmerkelijk is. Met name dat ze niet op de potentiële verblijfplaatsen van u en P. (...) tezelfdertijd binnenvallen, maar wel sequentieel. Kortom het valt niet voor te stellen dat de Etalaat zulk een onprofessioneel en inconsistent gedrag zou vertonen dat zodus in strijd is met hun doel: jullie vinden en aanhouden.

De kennis van u en P. (...) over de gebeurtenissen die verband houden met jullie vrees en relaas, van zowel voor als na jullie vertrek, vertoont op bepaalde punten evenzeer beperkingen. U en P. (...) onderhouden nochtans tot recent contact met jullie ouders, broers en zus in Iran (CGVS1 p.4). Wanneer uw zus M. (...) werd ontslagen weet u niet, en wanneer M. (...) verplicht ontslag moest nemen of wanneer M. (...) haar diploma nietig werd verklaard is uw zus dan weer onbekend (CGVS1 p.6; CGVS2 p.5-6). Wat de ouders van B. (...) tegen hun omgeving hebben verteld over waar B. (...) verblijft sinds jullie Iran verlieten weet u ook niet (CGVS 1p.7). Dit is vreemd wetende dat jullie hadden besloten om B. (...) mee te nemen en haar permanente afwezigheid toch ernstige vragen zou doen rijzen bij haar omgeving en die van haar ouders, alsook bij de autoriteiten, zoals jullie zelf aanhaalden (CGVS1 p.6-8; CGVS2 p.7-9). Over de ondervraging en foltering van A. (...) blijken u en P. (...) ook niet uitzonderlijk geïnformeerd. Jullie kunnen enkel vertellen dat hij werd geslagen, maar hoe of waarmee dat dan precies gebeurde weten jullie niet (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.16). Door hoeveel personen A. (...) werd ondervraagd en of deze personen, thans de mishandelaars, herkenbaar waren doordat hun gezichten bijvoorbeeld zichtbaar waren, kan u niet zeggen (CGVS1 p.15). Wat u wel weet is dat de ondervragers geen politie-uniform droegen, iets waarvan uw zus P. (...) dan weer vreemd genoeg niet op de hoogte is (CGVS1 p.15; CGVS2 p.16). Uw broer A. (...) werd gearresteerd de dag dat u, P. (...) en B. (...) Iran verlieten, en hij werd in de komende twee nachten en drie dagen ondervraagd en mishandeld (CGVS1 p.6,8; CGVS2 p.5,7,16). Deze belangrijke gebeurtenissen dateren al van twee jaar geleden want jullie verlieten Iran in september 2018 (Verklaring DVZ E.G.S. (...) d.d. 18/06/2019, hierna Verklaring DVZ 1, vraag 10,31). Derhalve kan niet ingezien worden waarom u en P. (...) inmiddels niet beter geïnformeerd zouden zijn over voorgaande prominente incidenten aangezien jullie nog contact hebben met het thuisfront sinds de dag dat jullie Iran definitief verlieten (CGVS1 p.4,6,8; CGVS2 p.7; zie administratief dossier).

De desinteresse van uw zus P. (...) in de kerngebeurtenissen van jullie voorgehouden relaas blijkt eens te meer uit de vaststelling dat ze niet weet waar Mo. (...), de vader van B. (...), werd vastgehouden en

of hij werd mishandeld tijdens deze vasthouding (CGVS2 p.7). Opvallend genoeg beschikt u daarentegen wel over deze informatie (CGVS1 p.6-7). P. (...)’s verweer dat zij er nooit naar vroeg en dat enkel u over zulke dingen praat met jullie familie kan geen verschoning bieden (CGVS2 p.7). Hetzelfde geldt voor de constatering dat P. (...) geen flauw idee heeft over wie haar wagen meenam nadat jullie aan uw restaurant wisselden van auto, noch over waar jullie vader op het moment van de huiszoeking was (CGVS2 p.13-14). Zoals eerder aangehaald doet zulk een desinteresse afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft de Facebookprofielen van u en uw zus, waar jullie christelijke boodschappen op posten, kan ten eerste worden opgemerkt dat er van u en uw zus gezien het opportunistische en aldus onoprechte karakter van jullie bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran. Gevraagd of u aanwijzingen heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten, stelt u dat uw Facebookprofiel aan uw zus M. (...) door de personeelsdienst van haar werkgever werd getoond op het moment dat ze ontslagen werd (CGVS1 p.25). M. (...) had u dit ongeveer zes à acht maanden voor uw persoonlijk onderhoud zelf verteld (CGVS1 p.25). Aan uw voorstelling kan echter geen geloof worden gehecht. Er kan immers niet begrepen worden waarom u en P. (...) met jullie christelijke posts verder deden nadat ze in het vizier van de Iraanse autoriteiten liepen en uw familieleden er problemen door kregen. Zoals hierboven aangetoond zijn jullie immers om opportunistische redenen christelijke berichten beginnen posten waardoor het van u en uw zus redelijkerwijze verwacht kan worden dat jullie jullie berichten wissen of minstens stoppen er nieuwe te versturen. Meer zelfs, na alles wat er in Iran is gebeurd met u, uw zus P. (...), B. (...) en uw achtergebleven familieleden waarvan er enkelen werden ontslagen, gearresteerd, dagenlang vastgehouden en zelfs gefolterd, blijkt het besef van uw broers A. (...) en M. (...) dat ze zichzelf gedeisd moeten houden en ook zeker niet de aandacht op u en P. (...) moeten vestigen, compleet afwezig (CGVS1 p.8,11-12,25-26; CGVS2 p.5,7,18-19,23; CGVS-Vragenlijst1, vraag 3.5; CGVS-Vragenlijst2, vraag 3.5). Uit de Facebookprofielen van u en P. (...) blijkt dat jullie op Facebook bevriend zijn met A. (...) en M. (...), maar vooral dat jullie broers er geen graten inzien om comments te geven op jullie profielen en er christelijke boodschappen achter te laten (zie administratief dossier). Dit gedrag staat uiteraard haaks op de door u en P. (...) voorgehouden vrees en jullie asielaanpak. Het feit dat A. (...) en M. (...) christelijke opmerkingen geven op jullie Facebookprofiel mag op zich ook verbazen daar jullie nooit met elkaar spraken over het christendom en ze er helemaal geen interesse in hebben, laat staan dat ze bekeerd zijn (CGVS1 p.16,26; CGVS2 p.3,18). U argumenteert dat u M. (...) wel waarschuwde en hem verwijten maakte over zijn Facebookactiviteiten, maar dat u uw broers uiteindelijk niets kon maken, en dat het uw zaken niet zijn of ze christen zijn geworden en wat ze posten op uw Facebookprofiel (CGVS1 p.26). Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat uw broers zulk gedrag vertonen dat op geen enkele wijze te verzoenen is met de problemen die jullie familie gekend zou hebben met de Iraanse autoriteiten omwille van jullie bekering en meer bepaald jullie activiteiten op sociale media. Gevraagd waarom A. (...) en M. (...) Iran nog niet hebben verlaten stelt u vreemd genoeg dat er eigenlijk niets speciaals is gebeurd (CGVS1 p.26). Indien uw zus M. (...) daadwerkelijk ontslagen is omdat de Iraanse overheid jullie sociale media activiteiten in de gaten houdt kan er verwacht worden dat ze ook op basis van de Facebookpagina’s van A. (...) en M. (...) optreden. Bovenstaande inconsistenties verhinderen dat het geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat de Iraanse overheid van uw activiteiten op Facebook op de hoogte is.

Gelet op het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme en het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw (beweerde) bekering met de hieraan verbonden Facebookactiviteiten heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Uit uw religieus geladen Facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Gegeven het feit dat u en uw zus P. (...) jullie bekering tot het christendom en de hieraan gekoppelde vervolging door de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk

hebben gemaakt en jullie de oprechtheid van de bekering in België tevens niet aannemelijk hebben gemaakt, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u en/of P. (...) , in die mate in de kijker zouden hebben gelopen dat jullie hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. De informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om uw land van herkomst te ontvluchten. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw bekering en uw huiskerkgang in Iran en het opportunistisch karakter van de voorgehouden beleving van uw nieuwe geloof in België kan er evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw deelname aan vieringen binnen de kerk en haar rituelen of door uw christelijk geïnspireerde berichten op Facebook als christen beschouwd zult worden. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken (zie ingediende documenten van E.G.S. (...), hierna documenten 1, nrs 2-13). Hetzelfde geldt voor de documenten die uw zus P. (...) tijdens haar persoonlijk onderhoud (d.d. 16/10/2020) voorlegde (zie ingediende documenten van E.G.P. (...), hierna ingediende documenten2, nrs 1-15). Jullie meli-kaart (identiteitskaart) en uw shenasnameh (geboorteboekje) vormen een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat. De documenten i.v.m. uw restaurant, de arbeidscontracten van P. (...) , haar diploma's, scholingsattesten en getuigschriften, hebben betrekking op jullie werk en scholing, hetgeen evenmin ter discussie staat. Het document dat aantoonde dat uw broer M. (...) ontslag nam (zie ingediende documenten1 nr 1) kan eveneens niets bijbrengen daar ook uit dit stuk niets meer valt af te leiden dan dat hij ontslag nam. Wat de reden daartoe exact mag zijn en of dit onder dwang gebeurde blijkt niet uit het document. Bovendien legt u van dit document net zoals van de documenten die het ontslag van M. (...) moeten aantonen (zie ingediende documenten1, nr 1) slechts kopieën neer. Dergelijke stukken kunnen gemakkelijk het resultaat van knippen plakwerk zijn zonder dat de authenticiteit van deze stukken nagegaan kan worden. Uit deze stukken kan daarenboven alleen worden afgeleid dat M. (...) verboden werd om onderwijsactiviteiten uit te voeren (zie ingediende documenten1 nr 1). Wat de reden hier precies van mag zijn en of er een verband is met uw voorgehouden relaas, blijkt evenwel niet uit deze stukken (zie ingediende documenten1 nr 1). Bijgevolg blijkt uit niets dat er een causaal verband tussen uw problemen in Iran en het verbod op de uitoefening van onderwijsactiviteiten voor uw zus M. (...) zou bestaan, noch dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten op Facebook. Er wordt tevens geen twijfel geuit over dat u in België deelnam aan een protest waarbij de vrijlating van een vriend van uw broer werd geëist (CGVS1 p.5), doch zijn deze foto's niet van die aard om voorgaande vaststellingen te veranderen. De aanwezigheidsattesten van de Red Rocks Church, de brief van de Iraanse kerk van Brussel, de brieven van M.E. (...), de doopcificaten, de foto's van jullie doopsel en dat van B. (...), de foto's van de kerkactiviteiten, de foto's in het huis van oom H. (...), en de screenshots van de online Bijbelstudie hebben allen betrekking op jullie religieuze activiteiten in België maar kunnen geenszins de oprechtheid van uw motivatie om aan het kerkelijk leven deel te nemen staven. Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu.

Waar uw raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud van uw zus P. (...) niet kon inzien dat uw zus de kans niet werd gegund om het door haar getoonde document te benoemen, moet vooreerst vastgesteld worden dat P. (...) wel degelijk dit document benoemde als haar bachelorsdiploma (CGVS2 p.4,24; zie ingediende documenten2 nr 14). Ten tweede betreft dit louter een kopie van het diploma dat ze eerder al indiende (zie ingediende documenten2 nr 12 en 14). De overige bemerkings van uw advocaat tijdens het onderhoud van P. (...) , namelijk dat in Iran christelijke bekeerlingen deel uitmaken van vervolgingen, dat Iran op nummer negen staat van een lijst van vijftig landen waar christenen worden vervolgd en P. (...) de doodstraf riskeert voor haar bekering, kunnen evenmin iets bijbrengen, laat staan wijzigen, aan de eerder gedane vaststellingen (CGVS2 p.24).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw zus E.G.P. (...) (o.v. 8.779.168) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Bijgevolg dient ook in uw verzoek tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus worden besloten.

C .Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van E.G.S. (verzoeker) als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger en etnische Azeri. U bent geboren op (...) en afkomstig uit Teheran in de gelijknamige provincie. U heeft twee broers A. (...) en M. (...), en ook twee zussen M. (...) en P. (...) (o.v. 8.779.168). In Teheran woonde u boven uw ouders, en P. (...) woonde bij jullie ouders in.

U bent moslim van geboorte maar via uw zus P. (...) heeft u uw nieuw geloof het christendom gevonden, bezocht u een huiskerk en bekeerde u zich op 15 tir 1397 (Iraanse kalender, zijnde 6 juli 2018 Gregoriaanse kalender).

Op 25 shahrivar 1397 (Iraanse kalender, zijnde 16 september 2018 Gregoriaanse kalender) was u aan het werk in het restaurant van uw ouders toen u door P. (...) werd opgebeld. Ze zei dat haar collega en vriendin At. (...) was gearresteerd en zichzelf ook werd gezocht. U liet P. (...) vervolgens naar het restaurant komen en P. (...) arriveerde er per auto samen met jullie nichtje B. (...) (o.v. 8.779.192). U stapte in de auto van P. (...) om de situatie verder te bespreken, maar P. (...) werd toen gebeld door jullie broer M. (...). Hij wist jullie te zeggen dat de agenten van de Etalaat naar jullie ouderlijke huis kwamen om P. (...) te zoeken. U besloot snel te handelen en wisselde de wagen van P. (...) om voor een exemplaar van een bevriende buurman. Zo reden u, P. (...) en B. (...) van Teheran naar het noorden van Iran waar jullie in Shomal gedurende twee nachten in het huis van de schoonbroer van M. (...) konden verblijven. In deze periode kwam u te weten dat uw broer A. (...) gearresteerd werd in jullie restaurant vlak nadat jullie er waren vertrokken. A. (...) werd drie dagen vastgehouden, ondervraagd en gefolterd. Hij vertelde aan de autoriteiten dat hij nooit naar een huiskerk ging, maar dat u en P. (...) dat wel deden. Inmiddels hadden u, P. (...) en B. (...) Iran verlaten naar Turkije. Tijdens jullie tiendaagse verblijf in Turkije kwamen jullie te weten dat de vader van B. (...) eveneens werd gearresteerd en ondervraagd over waar zijn dochter zich bevond. De vader van B. (...) hield echter voor dat hij ook niet wist waar zijn dochter was. Na tien dagen verlieten P. (...) en B. (...) samen Turkije per vrachtwagen. Omdat u als man niet mee in dezelfde vrachtwagen kon stappen vertrok u later. Sindsdien reisde u gescheiden van P. (...) en B. (...) door Europa. U werd tijdens uw reis door Europa veertien dagen vastgehouden in Kroatië en u arriveerde op 23 januari 2019 in België. U was van uw thuisland ongeveer vier maanden onderweg geweest naar België. Het was pas in België dat u P. (...) en B. (...) weer zag. Zij waren net één dag voor u in België aangekomen. Eén dag na uw aankomst in België dienden jullie op 24 januari 2019 met z'n drieën gelijktijdig een verzoek om internationale bescherming in.

In april 2020 werd uw broer M. (...) tot ontslag gedwongen en in mei 2020 werd uw zus M. (...) verboden om nog verdere onderwijsactiviteiten uit te oefenen en werden haar diploma's ongeldig verklaard.

Bij een terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf te riskeren wegens apostasie.

In België frequenteerde u de Red Rocks Church en de Iraanse Kerk te Laken. U bent net als P. (...) gedoopt op 12 mei 2019, en ook B. (...) werd in België gedoopt.

U houdt uw christelijke geloofsovertuiging niet geheim, hetgeen blijkt uit uw Facebookaccount.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: de documenten i.v.m. het ontslag van M. (...) en M. (...), documenten i.v.m. het restaurant van uw ouders, een aanwezigheidsattest van de Red Rocks Church d.d. 12/10/2020, twee foto's genomen in het huis van oom H. (...) in België, een aanwezigheidsattest van de Iraanse Kerk te Laken d.d. 12/06/2019, foto's van activiteiten met de Iraanse Kerk in België, uw doopattest, foto's i.v.m. uw doopsel, een brief van M.E. (...) d.d. 20/07/2018, foto's van kerkactiviteiten in België, uw meli-kaart (identiteitskaart), uw shenasnameh (geboorteboekje), foto's van doopsel B. (...), foto's van een protest in België.

Uw zus P. (...) legt daarnaast nog volgende documenten voor: haar meli-kaart (identiteitskaart), foto's van kerkactiviteiten in België, een aanwezigheidsattest van de Red Rocks Church d.d. 12/10/2020, een aanwezigheidsattest van de Iraanse kerk van Brussel d.d.12/6/2019, foto's van bijeenkomsten Red Rocks Church, een brief van M.E. (...) d.d. 20/07/2018, haar doopattest, foto's i.v.m. haar doopsel, screenshots van een online Bijbelstudie, haar diploma verpleegkunde, haar arbeidscontracten, haar bachelorsdiploma, attesten van bijlessen aan de universiteit en een getuigschrift van haar stage.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Als motief voor uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest vervolgd, gefolterd of geëxecuteerd te worden ten gevolge van uw bekering tot het christendom (zie notities persoonlijk onderhoud E.G.S. (...) d.d. 15/10/2020, hierna CGVS1, p. 9). Uw zus E.G.P. (...) (o.v. 8.779.168) vreest omwille van dezelfde redenen en ook door haar bekering dat ze geëxecuteerd zal worden bij een terugkeer naar Iran (zie notities persoonlijk onderhoud E.G.P. (...) d.d. 16/10/2020, hierna CGVS2, p.10). Na onderzoek van al de door u en P. (...) aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat jullie niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

U en P. (...) kunnen immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

In de eerste plaats dient er gewezen te worden op de verbazende hiaten in uw kennis en die van uw zus P. (...) inzake jullie eerste aanrakingen met het christendom en jullie bekeringen. Zo is het voor u onbekend wanneer uw zus P. (...) voor het eerst in aanraking kwam met het christendom via At. (...) en hoe P. (...) in de huiskerk werd geïntroduceerd (CGVS1 p.15,21). Wanneer P. (...) is bekeerd en hoe haar bekering tot stand kwam kan u evenmin aangeven (CGVS1 p.16). Deze constatering is verbazend aangezien u aangaf net dankzij P. (...) in aanraking te zijn gekomen met het christendom, waarna u zelf ook het christendom aanhangig werd en zich bekeerde (CGVS1 p.15-16; CGVS-Vragenlijst E.G.S. (...) d.d. 18/06/2019, hierna CGVS-Vragenlijst1, vraag 3.5). Voor P. (...) is het op haar beurt dan weer onbekend wanneer u zich bekeerde, evenals wanneer At. (...) was bekeerd omdat ze het haar nooit vroeg (CGVS2 p.17,19). Dit is opnieuw niet ernstig daar u en At. (...) dergelijke prominente plaatsen innemen in het bekeringsrelaas van P. (...). Dat zowel u als P. (...) nadien plots verklaren respectievelijk te zijn bekeerd net op de dag dat jullie voor het eerst voet zetten in de huiskerk, doet des te meer de wenkbrauwen fronsen (CGVS1 p.16-17; CGVS2 p.17-18). U besloot zich zelfs te bekeren op hetzelfde moment dat u voor het eerst interesse in het christendom toonde. Uw zus verklaart immers dat u in het midden van de maand tir (de 4de maand) interesse toonde in het christendom, de Bijbel begon te bestuderen en naar de huiskerk ging, terwijl u uw bekering situeert op 15/4, de dag dat u voor het eerst naar de huiskerk ging (CGVS1 p.17; CGVS2 p.17). De snelheid waarmee u en P. (...) tot het christendom toetraden mag dan ook verbazen. Aan de oprechte bekering tot een nieuw geloof gaat immers niet alleen een moeilijke fase van introspectie en reflectie maar ook van studie vooraf. Dat u zich reeds bij uw eerste aanraking met het christendom christen beschouwt kan dan ook niet ernstig genoemd worden. Bovendien laat u optekenen dat u van in het begin eigenlijk weinig verstond van de christelijke leer, maar toen u parabels las merkte u dat die u aanspraken (CGVS1 p.21-22). U erkent dat uw bekering zich voltrok op korte termijn, maar voegt toe dat het soms zo is dat één zin je leven verandert (CGVS1 p.21). Welke zin of welk verhaal uw leven dan zo heeft veranderd of uw bekering heeft bewerkstelligd, kan u vreemd genoeg niet helder formuleren (CGVS1 p.21-22). U verwijst namelijk vaag naar iets te moeten willen, iets te zoeken, kloppen aan een deur, en naar het voorbeeld van het verloren schaap (CGVS1 p.22). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen. Dat u zonder dat u zich op ernstige wijze in uw nieuwe religie heeft kunnen verdiepen of uzelf de tijd heeft gegeven om existentiële twijfels te overwegen, het christendom als uw nieuwe geloof aanvaardde is allerm minst ernstig en getuigt derhalve geenszins van een oprechte diepgaande bekering.

Over de vraag waarom de islam ontoereikend was geworden voor u kan u evenmin klaarheid scheppen (CGVS1 p.23). U zegt namelijk dat de islam ervoor zorgde dat er meer afstand kwam tussen u en God, en dat de weegschaal langs de ene kant lichter en lichter wordt, en dat de school, de legerdienst, de maatschappij en de moskee allemaal hun invloed hadden op u (CGVS1 p.23). Deze vage stellingen komen niet aannemelijk over. U slaagt er eveneens niet in te bepalen wat u niet goed vindt aan de islam, of welke vraagstukken voor u onbeantwoord zijn in de islam. U antwoordt onomwonden dat u de islam niet goed bestudeerd heeft (CGVS1 p.23). De Iraanse maatschappij verhinderde dat u dicht bij god kwam zo verklaart u uw aversie van de islam verder (CGVS1 p.23). Uw houding is allerm minst plausibel. Indien u daadwerkelijk op zoek was naar god, een zoektocht die u naar het christendom

leidde, kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u zich eerst in uw eigen godsdienst verdiepte. Dat u naliet dit te doen ondermijnt uw voorstelling van uw spirituele zoektocht. Hetzelfde dient vastgesteld te worden bij uw zus P. (...). Hoewel ze aangeeft dat ze de islam afviel wil ze tegelijkertijd niet zeggen dat de islam niet voldeed aan haar spirituele noden, en voegt ze eraan toe dat ze niets negatief te zeggen heeft over de islam (CGVS2 p.21). P. (...) kan enkel verklaren dat ze haar god in het christendom vond en daarmee is voor haar alles gezegd (CGVS2 p.21). Vreemd genoeg geeft uw zus even later wel argumenten waarom de islam en de islamitische god voor haar niet voldeden (CGVS2 p.21). Dat ze er niet in slaagt een eenduidige houding aan te nemen ten aanzien van de islam schaadt het geloof in haar bekering. Het gebrek aan een antwoord of verklaring op dergelijke belangrijke vragen die jullie transitie van moslim naar christen ongetwijfeld moeten hebben beheerst, wijst niet op een geloofwaardige bekering.

Uw verklaringen over hoe u en uw zus P. (...) met jullie familie en de buitenwereld omgingen nadat jullie het nieuwe geloof hadden gevonden, kunnen eveneens niet overtuigen. Eerst zegt u dat u en P. (...) niets speciaal deden om jullie christelijke activiteiten voor uw ouders geheim te houden omdat ze zelf niet zo religieus waren en ze u niet verplichtten om de islam te praktiseren (CGVS1 p.22). Over hoe P. (...) na haar bekering haar omgang met jullie ruimere familie, haar vrienden en de buitenwereld aanpakte kan u vreemd genoeg helemaal niets zeggen, maar u kan het wel voor uzelf uitleggen (CGVS1 p.22-23). Uw antwoord is echter teleurstellend daar u opnieuw vaag bent door te stellen dat het voor u al was opgelost in Iran en u de islam op een bepaald moment had afgeschreven (CGVS1 p.23). Dat u uw restaurantpersoneel niet verplichtte tot het dagelijks praktiseren van de islam, u op uw werk niet bad en uw uiterlijk vandaag de dag ook niet verradert dat u een christen bent, kan evenmin overtuigen (CGVS1 p.23). Door uw voorgehouden oprechte bekering en die van uw zus, kan toch verwacht worden dat u aannemelijk kan maken hoe dit een impact had op jullie dagelijkse gedragingen ten aanzien van jullie leefwereld en omgeving zoals in relatie met jullie familie, vrienden, collega's en anderen. Deze uitzonderlijke gebeurtenis van een normaliter weloverwogen en diepgaande bekering, die zeker in Iran niet zonder gevaar is, heeft ongetwijfeld jullie relaties en omgang met anderen gewijzigd. De vaststelling dat u hierover geen aannemelijke verklaringen kan afleggen ondergraaft dan ook wederom het geloof in uw voorgehouden bekering.

Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud verder gepeild werd naar uw kennis van uw nieuwgevonden geloof, kon u evenmin overtuigen. Zo werd u gevraagd naar de laatste christelijke feestdag die u in België meemaakte, maar die schijnt geen diepe indruk op u te hebben nagelaten aangezien u het zich niet meer herinnert (CGVS1 p.23). Gevraagd naar de eerstvolgende christelijke feestdag denkt u dat het 25 december moet zijn, zijnde de verjaardag van Jezus Christus (CGVS1 p.23). Verder herinnert u zich geen belangrijke dagen meer op de christelijke kalender tussen de dag van uw persoonlijk onderhoud (d.d. 15/10/2020) en 25 december (CGVS1 p.23). Nochtans toont de informatie die aan het administratief dossier werd bijgevoegd dat er wel degelijk nog erg belangrijke dagen op de christelijke kalender staan in voornoemde periode. Onder andere Reformatiezondag, Reformatiedag/Hervormingsdag, de Biddag en Dankdag voor Gewas en Arbeid, en de Advent zijn specifieke feestdagen voor de protestanten zoals uzelf, maar dus geen van deze komen schijnbaar in u op. U weet dat Pinksteren vijftig dagen na de verrijzenis van Jezus Christus valt, maar wanneer, in welke periode of in welke maanden deze gebeurtenis dan wordt gevierd, kan u vreemd genoeg niet aangeven (CGVS1 p.23). Dat u de namen van de maanden volgens de Gregoriaanse kalender niet goed zou kennen of verwarren, kan geen verschoning bieden voor voorgaande vaststellingen (CGVS1 p.23-24). De kennis van uw zus P. (...) dient eveneens tegen het licht te worden gehouden want ook zij kan zich de laatste christelijke feestdag in België niet herinneren en beweert net zoals u dat de eerstvolgende belangrijke dag op de christelijke kalender Kerstdag is (CGVS2 p.21). Wanneer Hemelvaart wordt gevierd, of zelfs in welke periode of in welke maanden, kan P. (...) niet zeggen (CGVS2 p.22). De argumentatie die P. (...) aanhaalt, namelijk dat ze niet naar de kalender keek kan uiteraard niet overtuigen (CGVS2 p.22). Van Witte Donderdag heeft P. (...) dan weer nog nooit gehoord (CGVS2 p.22). Dit is vreemd daar deze dag de belangrijke Paasperiode op gang brengt en op deze donderdag voor Pasen de laatste avondmaaltijd wordt herdacht die Jezus met zijn twaalf discipelen hield. De volgende dag wordt op Goede Vrijdag de kruisiging van Jezus herdacht. Op Witte Donderdag vindt 's avonds in de protestantse kerken de instelling van het avondmaal plaats. De gelovigen eten op deze avond brood en drinken wijn. Door het avondmaal zullen de christenen Jezus en zijn dood blijven gedenken, zo leert de info die aan uw dossier werd toegevoegd. Het mag duidelijk zijn dat de geëtableerde kennis over het christendom van u en uw zus eerder oppervlakkig is daar ze toch opvallende hiaten kent. Dat u en P. (...) niet in staat zijn om dit soort parate kennis vlot te etaleren, doet dan ook verder twifelen aan de oprechtheid van jullie protestantse beleving. Jullie nieuwe religie zou namelijk uw leven en dat van P. (...) moeten beheersen, daar jullie omwille van deze bekering jullie land dienden te ontvluchten en beroep moesten doen op de bescherming van een derde land.

Hierbij aansluitend kan er niet worden voorbijgegaan aan het feit dat u vanaf februari 2019 en P. (...) vanaf maart 2019 op jullie respectievelijke Facebookprofielen plots begonnen met christelijke posts te zetten (CGVS1 p.24-25; zie administratief dossier). Dit lijkt niet toevallig want jullie verzoek om internationale bescherming dateert van net voordien; op 24 januari 2019. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat u nochtans al eerder in januari 2018 ditzelfde Facebookaccount had. Uw verklaring dat u pas na uw verzoek om bescherming zulke zaken postte, i.e. omdat u voordien in de jungle en woestijn was, kan niets wijzigen aan voornoemde vaststelling (CGVS1 p.25). Uw christelijke boodschappen op Facebook lijken dan ook op opportunistische motieven gestoeld dan op een oprechte bekering(sdrang) (CGVS1 p.25).

Het geheel van bovenstaande noopt er toe te besluiten dat u en uw zus jullie bekering tot het protestantisme niet aannemelijk hebben gemaakt. Het eerder omschreven gebrek aan kennis van uw nieuwe geloof en twijfelachtige oprechtheid van uw bekering, vallen geenszins te rijmen met wat er in de geest van uw verklaringen verwacht mag worden. Voorgaande doet het geloof in uw bekering dan ook afbrokkelen en zet de kern van uw verzoek om internationale bescherming op de helling. Aangezien er aan uw bekering geen waarde kan worden gehecht wordt het geloof in de vervolgingsfeiten die u omwille van de voorgehouden bekering in Iran zou hebben gekend eveneens volledig ondermijnd.

Ten overvloede kunnen nog meerdere onaannemelijkheden in uw vluchtverhaal aangekaart worden. Zo hebben zowel u als P. (...) op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit aangehaald dat At. (...) werd gearresteerd vanuit het ziekenhuis en jullie niets meer van haar hebben vernomen sindsdien (CGVS-Vragenlijst1 vraag 3.5; CGVS-Vragenlijst E.G.P. (...) d.d. 18/06/2019, hierna CGVS-Vragenlijst2, vraag 3.5). Zoals eerder is gebleken neemt de figuur van At. (...) en haar arrestatie nochtans een essentiële plaats in jullie vervolgingsverhaal in. P. (...) meent dat ze deze informatie wel had verteld op de DVZ (CGVS2 p.23), maar dit kan niets bijbrengen daar haar verklaringen ten aanzien van de DVZ haar werden voorgelezen waarop ze deze heeft ondertekend (zie administratief dossier). Het blijft dan ook opmerkelijk dat zowel u als uw zus deze kerninformatie niet eerder op de DVZ vermeldden.

Ook de onwetendheid van P. (...) over de actuele stand van zaken van jullie problemen in Iran is opvallend. De laatste keer dat P. (...) naar het lot van At. (...) heeft geïnformeerd via haar vriendin M. (...) dateert al van maart 2020 (CGVS2 p.11). P. (...) kan niet zo vaak bellen naar M. (...) omdat ze gehuwd is, een kind heeft en omdat haar gsm mogelijk wordt afgetapt, zo zegt uw zus (CGVS2 p.12). P. (...) had nochtans eerder al contact opgenomen met haar vriendin M. (...) over At. (...) en dus kan er geen geloof worden gehecht aan de redenering van uw zus waarom ze gedurende zeven maanden naliet M. (...) te contacteren over de situatie in Iran (CGVS2 p.11-12). Na jullie vertrek uit Iran heeft P. (...) ook oom S. (...), de leider van jullie huiskerk, niet meer gecontacteerd omdat ze er niet meer aan dacht, ondanks dat ze over zijn gsm-nummer beschikte (CGVS2 p.11-12). P. (...) stelt dat ze haar gsm in Oostenrijk verloor en ze dus sindsdien de gsm-nummer van oom S. (...) niet meer heeft (CGVS2 p.12). Enkel zij en At. (...) hadden zijn gsm-nummer, zo beweert uw zus (CGVS2 p.12). Dit mag echter een reden te meer zijn voor P. (...) om contact trachten te maken met At. (...), zij het indirect zoals via haar vriend M. (...) bijvoorbeeld, teneinde niet alleen haar maar ook oom S. (...) te kunnen bereiken en zich zo te vergewissen over zijn lot, dat van de huiskerk en van de andere kerkgangsters. Maar tot op de dag van haar persoonlijk onderhoud (d.d. 16/10/2020) heeft P. (...) niet eens een idee of de huiskerk al dan niet is verkleet (CGVS2 p.11). Dat P. (...) twee jaar na jullie vertrek uit Iran hier nog steeds geen informatie over heeft is opmerkelijk daar jullie wel degelijk in contact staan met mensen in Iran, zowel telefonisch als via sociale media (CGVS1 p.4; CGVS2 p.11; zie administratief dossier). Uit de redenering van P. (...) dat ze niemand van de familie naar de huiskerk wilde sturen omdat dit een risico inhoudt, kan niet worden ingezien waarom voorgaande vaststellingen niet meer zouden gelden (CGVS2 p.11). Feit is dat u en uw zus, hetzij via een vriend of kennis, hetzij rechtstreeks, nog contacten hebben in Iran en dat zij aldus wel degelijk de mogelijkheid had om zich verder te informeren over de stand van zaken. De vaststelling dat uw zus, eenmaal in veiligheid aangekomen in België, niet meer en recenter heeft geïnformeerd bij haar bestaand netwerk in Iran, wijst op een desinteresse in haar hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij/zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn/haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat P. (...) naliet dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging.

Voorts moet er worden gewezen op de opvallende vaststelling dat u en P. (...) besloten om jullie nichtje B.B. (...) (o.v. 8.779.192) mee naar de huiskerk te nemen (CGVS1 p.20-22; CGVS2 p.22). B. (...) is de dochter van uw zus M. (...) en geboren op (...) 2006 (CGVS1 p.3,22; zie administratief dossier). Initieel wou uw zus M. (...) graag met u en P. (...) naar de huiskerk gaan, maar doordat ze elke vrijdag privées moest geven kon ze niet mee (CGVS1 p.18). B. (...) wilde ook met jullie meegaan naar de huiskerk en haar moeder M. (...) ging akkoord dat ze jullie vergezelde naar de huiskerk (CGVS1 p.20-22). Dat u, P.

(...) en M. (...) er blijkbaar geen graten inzagen om de toen twaalfjarige B. (...) mee te nemen naar een geheime huiskerk in Iran is echter zeer vreemd. Zo mogelijk opvallender is jullie verklaring dat de kerkleider oom S. (...) en de andere kerkgangers dezelfde mening deelden (CGVS1 p.22; CGVS2 p.21). Niemand van de huiskerk liet schijnbaar enig bezwaar opmerken, sterker nog de kerkleider was net zeer verheugd over de komst van B. (...) (CGVS2 p.22; CGVS2 p.21). Op de vraag hoe u, P. (...) en de andere kerkleden dan zeker wisten dat de jonge B. (...) te vertrouwen viel en ze bijvoorbeeld niets zou doorvertellen over jullie geheime kerk in Iran, antwoordt u dat B. (...) een heel verstandig meisje is, dat ze in uw ogen volwassen is, dat je nooit iets honderd procent kan vertrouwen en jullie het risico toch namen (CGVS1 p.22). Oom S. (...) was erg blij met de komst van B. (...) omdat hij als christen het nooit erg zal vinden dat een nieuw persoon erbij komt, ondanks het risico en de stress, zo besluit u (CGVS1 p.22). Deze redeneringen kunnen echter niet overtuigen waarom jullie en de huiskerk in zijn geheel een twaalfjarig meisje zouden meenemen naar de geheime en illegale huiskerk met alle risico's van dien. Men zou net verwachten dat de geheimhouding van de huiskerk en haar leden primeert, zeker wanneer de ernstige gevolgen voor de ganse kerk en haar ledenbestand indachtig worden gehouden. Uit uw verklaringen en die van P. (...), evenals uit de beschikbare informatie, blijkt dat de Iraanse overheid erg hard optreedt tegen zulke illegale huiskerken en de omgeving van haar leden (CGVS1 p.9,13-15; CGVS2 p.7-8,14-16). Dit inconsistent gedrag van enerzijds u, P. (...), en M. (...), en anderzijds oom S. (...) en de andere kerkleden doet de geloofwaardigheid van jullie relaas dan ook opnieuw geen goed. Uit uw verklaringen kan tevens inconsistent gedrag van de agenten van de Etalaat worden opgemeten. Eerst kwamen de agenten naar het ziekenhuis waar P. (...) werkte en waar ze At. (...) arresteerden (CGVS1 p.7-9; CGVS2 p.9-10). Ze vertelden blijkbaar aan de collega's van P. (...) dat ze op zoek waren naar haar (CGVS1 p.8,12; CGVS2 p.9-11). Hierop besloot één van haar collega's om P. (...) op te bellen en te waarschuwen (CGVS1 p.8; CGVS2 p.9-11). P. (...) was gealarmeerd en ging samen met B. (...) vervolgens naar uw restaurant (CGVS1 p.8-10; CGVS2 p.9). De agenten van de Etalaat gingen inmiddels naar jullie thuisadres om P. (...) te vinden, maar dus zonder resultaat dankzij de waarschuwing van haar collega (CGVS1 p.8,10-12; CGVS2 p.12-15). Vervolgens verklaarden de agenten aan uw moeder en uw broer M. (...) die toen thuis waren dat ze op zoek waren naar u en P. (...) (CGVS1 p.8,12; CGVS2 p.14-15). Nadat de agenten weer vertrokken belde uw broer M. (...) naar P. (...) om jullie te waarschuwen waardoor u en P. (...) snel van het restaurant wegluchtten, alvorens de agenten daar ook arriveerden en wederom u en P. (...) niet konden vatten (CGVS1 p.8,11-12; CGVS2 p.12-14). Deze gang van zaken is niet aannemelijk. Zoals u en P. (...) het beschrijven hebben de agenten van de Etalaat zeer onprofessioneel opgetreden aangezien ze jullie als het ware telkens de kans gaven om hen een stap voor te zijn. Door eerst de collega's van P. (...) en vervolgens jullie familieleden te informeren dat ze u en/of haar zoeken, gaven ze hen de kans om jullie te waarschuwen, wat dan ook gebeurde volgens jullie verklaringen. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat de werkwijze van de Etalaat op een ander punt eveneens opmerkelijk is. Met name dat ze niet op de potentiële verblijfplaatsen van u en P. (...) tezelfdertijd binnenvallen, maar wel sequentieel. Kortom het valt niet voor te stellen dat de Etalaat zulk een onprofessioneel en inconsistent gedrag zou vertonen dat zodus in strijd is met hun doel: jullie vinden en aanhouden.

De kennis van u en P. (...) over de gebeurtenissen die verband houden met jullie vrees en relaas, van zowel voor als na jullie vertrek, vertoont op bepaalde punten evenzeer beperkingen. U en P. (...) onderhouden nochtans tot recent contact met jullie ouders, broers en zus in Iran (CGVS1 p.4). Wanneer uw zus M. (...) werd ontslagen weet u niet, en wanneer M. (...) verplicht ontslag moest nemen of wanneer M. (...) haar diploma nietig werd verklaard is uw zus dan weer onbekend (CGVS1 p.6; CGVS2 p.5-6). Wat de ouders van B. (...) tegen hun omgeving hebben verteld over waar B. (...) verblijft sinds jullie Iran verlieten weet u ook niet (CGVS 1p.7). Dit is vreemd wetende dat jullie hadden besloten om B. (...) mee te nemen en haar permanente afwezigheid toch ernstige vragen zou doen rijzen bij haar omgeving en die van haar ouders, alsook bij de autoriteiten, zoals jullie zelf aanhaalden (CGVS1 p.6-8; CGVS2 p.7-9). Over de ondervraging en foltering van A. (...) blijken u en P. (...) ook niet uitzonderlijk geïnformeerd. Jullie kunnen enkel vertellen dat hij werd geslagen, maar hoe of waarmee dat dan precies gebeurde weten jullie niet (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.16). Door hoeveel personen A. (...) werd ondervraagd en of deze personen, thans de mishandelaars, herkenbaar waren doordat hun gezichten bijvoorbeeld zichtbaar waren, kan u niet zeggen (CGVS1 p.15). Wat u wel weet is dat de ondervragers geen politie-uniform droegen, iets waarvan uw zus P. (...) dan weer vreemd genoeg niet op de hoogte is (CGVS1 p.15; CGVS2 p.16). Uw broer A. (...) werd gearresteerd de dag dat u, P. (...) en B. (...) Iran verlieten, en hij werd in de komende twee nachten en drie dagen ondervraagd en mishandeld (CGVS1 p.6,8; CGVS2 p.5,7,16). Deze belangrijke gebeurtenissen dateren al van twee jaar geleden want jullie verlieten Iran in september 2018 (Verklaring DVZ E.G.S. (...) d.d. 18/06/2019, hierna Verklaring DVZ 1, vraag 10,31). Derhalve kan niet ingezien worden waarom u en P. (...) inmiddels niet beter geïnformeerd zouden zijn over voorgaande prominente incidenten aangezien jullie nog contact hebben met het

thuisfront sinds de dag dat jullie Iran definitief verlieten (CGVS1 p.4,6,8; CGVS2 p.7; zie administratief dossier).

De desinteresse van uw zus P. (...) in de kerngebeurtenissen van jullie voorgehouden relaas blijkt eens te meer uit de vaststelling dat ze niet weet waar Mo. (...), de vader van B. (...), werd vastgehouden en of hij werd mishandeld tijdens deze vasthouding (CGVS2 p.7). Opvallend genoeg beschikt u daarentegen wel over deze informatie (CGVS1 p.6-7). P. (...)’s verweer dat zij er nooit naar vroeg en dat enkel u over zulke dingen praat met jullie familie kan geen verschoning bieden (CGVS2 p.7). Hetzelfde geldt voor de constatering dat P. (...) geen flauw idee heeft over wie haar wagen meenam nadat jullie aan uw restaurant wisselden van auto, noch over waar jullie vader op het moment van de huiszoeking was (CGVS2 p.13-14). Zoals eerder aangehaald doet zulk een desinteresse afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft de Facebookprofielen van u en uw zus, waar jullie christelijke boodschappen op posten, kan ten eerste worden opgemerkt dat er van u en uw zus gezien het opportunistische en aldus onoprechte karakter van jullie bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran. Gevraagd of u aanwijzingen heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten, stelt u dat uw Facebookprofiel aan uw zus M. (...) door de personeelsdienst van haar werkgever werd getoond op het moment dat ze ontslagen werd (CGVS1 p.25). M. (...) had u dit ongeveer zes à acht maanden voor uw persoonlijk onderhoud zelf verteld (CGVS1 p.25). Aan uw voorstelling kan echter geen geloof worden gehecht. Er kan immers niet begrepen worden waarom u en P. (...) met jullie christelijke posts verder deden nadat ze in het vizier van de Iraanse autoriteiten liepen en uw familieleden er problemen door kregen. Zoals hierboven aangetoond zijn jullie immers om opportunistische redenen christelijke berichten beginnen posten waardoor het van u en uw zus redelijkerwijze verwacht kan worden dat jullie jullie berichten wissen of minstens stoppen er nieuwe te versturen. Meer zelfs, na alles wat er in Iran is gebeurd met u, uw zus P. (...), B. (...) en uw achtergebleven familieleden waarvan er enkelen werden ontslagen, gearresteerd, dagenlang vastgehouden en zelfs gefolterd, blijkt het besef van uw broers A. (...) en M. (...) dat ze zichzelf gedeisd moeten houden en ook zeker niet de aandacht op u en P. (...) moeten vestigen, compleet afwezig (CGVS1 p.8,11-12,25-26; CGVS2 p.5,7,18-19,23; CGVS-Vragenlijst1, vraag 3.5; CGVS-Vragenlijst2, vraag 3.5). Uit de Facebookprofielen van u en P. (...) blijkt dat jullie op Facebook bevriend zijn met A. (...) en M. (...), maar vooral dat jullie broers er geen graten inzien om comments te geven op jullie profielen en er christelijke boodschappen achter te laten (zie administratief dossier). Dit gedrag staat uiteraard haaks op de door u en P. (...) voorgehouden vrees en jullie asielse relaas. Het feit dat A. (...) en M. (...) christelijke opmerkingen geven op jullie Facebookprofiel mag op zich ook verbazen daar jullie nooit met elkaar spraken over het christendom en ze er helemaal geen interesse in hebben, laat staan dat ze bekeerd zijn (CGVS1 p.16,26; CGVS2 p.3,18). U argumenteert dat u M. (...) wel waarschuwde en hem verwijten maakte over zijn Facebookactiviteiten, maar dat u uw broers uiteindelijk niets kon maken, en dat het uw zaken niet zijn of ze christen zijn geworden en wat ze posten op uw Facebookprofiel (CGVS1 p.26). Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat uw broers zulk gedrag vertonen dat op geen enkele wijze te verzoenen is met de problemen die jullie familie gekend zou hebben met de Iraanse autoriteiten omwille van jullie bekering en meer bepaald jullie activiteiten op sociale media. Gevraagd waarom A. (...) en M. (...) Iran nog niet hebben verlaten stelt u vreemd genoeg dat er eigenlijk niets speciaals is gebeurd (CGVS1 p.26). Indien uw zus M. (...) daadwerkelijk ontslagen is omdat de Iraanse overheid jullie sociale media activiteiten in de gaten houdt kan er verwacht worden dat ze ook op basis van de Facebookpagina’s van A. (...) en M. (...) optreden. Bovenstaande inconsistenties verhinderen dat het geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat de Iraanse overheid van uw activiteiten op Facebook op de hoogte is.

Gelet op het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme en het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw (beweerde) bekering met de hieraan verbonden Facebookactiviteiten heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Uit uw religieus geladen Facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal

uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Gegeven het feit dat u en uw zus P. (...) jullie bekering tot het christendom en de hieraan gekoppelde vervolging door de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk hebben gemaakt en jullie de oprechtheid van de bekering in België tevens niet aannemelijk hebben gemaakt, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u en/of P. (...), in die mate in de kijker zouden hebben gelopen dat jullie hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. De informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om uw land van herkomst te ontvluchten. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw bekering en uw huiskerggang in Iran en het opportunistisch karakter van de voorgehouden beleving van uw nieuwe geloof in België kan er evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw deelname aan vieringen binnen de kerk en haar rituelen of door uw christelijk geïnspireerde berichten op Facebook als christen beschouwd zult worden. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken (zie ingediende documenten van E.G.S. (...), hierna documenten 1, nrs 2-13). Hetzelfde geldt voor de documenten die uw zus P. (...) tijdens haar persoonlijk onderhoud (d.d. 16/10/2020) voorlegde (zie ingediende documenten van E.G.P. (...), hierna ingediende documenten2, nrs 1-15). Jullie meli-kaart (identiteitskaart) en uw shenasnameh (geboorteboekje) vormen een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat. De documenten i.v.m. uw restaurant, de arbeidscontracten van P. (...), haar diploma's, scholingsattesten en getuigschriften, hebben betrekking op jullie werk en scholing, hetgeen evenmin ter discussie staat. Het document dat aantoonde dat uw broer M. (...) ontslag nam (zie ingediende documenten1 nr 1) kan eveneens niets bijbrengen daar ook uit dit stuk niets meer valt af te leiden dan dat hij ontslag nam. Wat de reden daartoe exact mag zijn en of dit onder dwang gebeurde blijkt niet uit het document. Bovendien legt u van dit document net zoals van de documenten die het ontslag van M. (...) moeten aantonen (zie ingediende documenten1, nr 1) slechts kopieën neer. Dergelijke stukken kunnen gemakkelijk het resultaat van knippen plakwerk zijn zonder dat de authenticiteit van deze stukken nagegaan kan worden. Uit deze stukken kan daarenboven alleen worden afgeleid dat M. (...) verboden werd om onderwijsactiviteiten uit te voeren (zie ingediende documenten1 nr 1). Wat de reden hier precies van mag zijn en of er een verband is met uw voorgehouden relaas, blijkt evenwel niet uit deze stukken (zie ingediende documenten1 nr 1). Bijgevolg blijkt uit niets dat er een causaal verband tussen uw problemen in Iran en het verbod op de uitoefening van onderwijsactiviteiten voor uw zus M. (...) zou bestaan, noch dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten op Facebook. Er wordt tevens geen twijfel geuit over dat u in België deelnam aan een protest waarbij de vrijlating van een vriend van uw broer werd geëist (CGVS1 p.5), doch zijn deze foto's niet van die aard om voorgaande vaststellingen te veranderen. De aanwezigheidsattesten van de Red Rocks Church, de brief van de Iraanse kerk van Brussel, de brieven van M.E. (...), de doopcificaten, de foto's van jullie doopsel en dat van B. (...), de foto's van de kerkactiviteiten, de foto's in het huis van oom H. (...), en de screenshots van de online Bijbelstudie hebben allen betrekking op jullie religieuze activiteiten in België maar kunnen geenszins de oprechtheid van uw motivatie om aan het kerkelijk leven deel te nemen staven. Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu.

Waar uw raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud van uw zus P. (...) niet kon inzien dat uw zus de kans niet werd gegund om het door haar getoonde document te benoemen, moet vooreerst vastgesteld worden dat P. (...) wel degelijk dit document benoemde als haar bachelorsdiploma (CGVS2 p.4,24; zie ingediende documenten2 nr 14). Ten tweede betreft dit louter een kopie van het diploma dat ze eerder al indiende (zie ingediende documenten2 nr 12 en 14). De overige bemerkingen van uw advocaat tijdens het onderhoud van P. (...), namelijk dat in Iran christelijke bekeerlingen deel uitmaken van vervolgingen, dat Iran op nummer negen staat van een lijst van vijftig landen waar christenen worden vervolgd en P. (...) de doodstraf riskeert voor haar bekering, kunnen evenmin iets bijbrengen, laat staan wijzigen, aan de eerder gedane vaststellingen (CGVS2 p.24).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw zus E.G.P. (...) (o.v. 8.779.168) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste en enig middel op de schending van:

“*artikel 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM);*

° *artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953;*

° *artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967;*

° *artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn);*

° *artikels 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, en 48/7 van de Vreemdelingenwet;*

° *artikelen 57/6/2, juncto 62, van de Vreemdelingenwet;*

° *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*

° *de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoekende partijen benadrukken vooreerst:

“Het CGVS betwist niet dat verzoekers actieve kerkgangers zijn sinds hun aankomst in België. Het CGVS betwist ook niet dat, zouden verzoeker oprecht bekeerd zijn tot het christendom, zij nood zouden hebben aan bescherming in België.”

Vervolgens geven zij een overzicht van de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven.

Met betrekking tot de motivering inzake (de oprechtheid van) hun bekeringsproces, geven verzoekende partijen verder aan:

“Het CGVS maakt een uiterst subjectieve analyse van de "echtheid" van de bekering van verzoekers.

Zo wordt enkel hun aantrekking door het christelijk geloof, hun afkeer voor de islam en dergelijke onderzocht.

Op geen enkel moment analyseert het CGVS de verklaringen van verzoekers omtrent hun kerkbezoeken. Wie nochtans het risico neemt om een huiskerk te bezoeken in Iran is logischerwijze een overtuigd christen. Uit de beslissing genomen voor B. (...) blijkt dat het CGVS eigenlijk niet betwist dat verzoekers een huiskerk hebben bezocht in Iran. Dit is een essentieel element om te oordelen dat verzoekers oprecht bekeerd zijn tot het christendom: wie zou een dergelijk risico nemen als het niet is omdat men oprecht op zoek is naar een beleving van een geloofsovertuiging?

Dit is een objectief element dat wijst op de bekering van verzoekers. Of het al dan niet opportunistisch wordt gevonden door het CGVS is zodanig subjectief dat het niet kan wegen op de objectiviteit van het kerkbezoek.

In de beoordeling van de bekering van verzoekers houdt het CGVS daarenboven helemaal geen rekening met de situatie in Iran, waar in de perceptie van velen islam gelijk gesteld wordt met de onderdrukkende staat.

In het rapport "Iran 2019 International Religious Freedom Report" leest men inderdaad (stuk 16):

(...)

Ook al zou men een andere lezing van de religie kunnen maken, is die religie voor veel Iraniërs zo nauw verbonden met de onderdrukking die ze dagelijks meemaken dat hun afkeer voor islam te groot is om die openheid te tonen. Ze zijn dan ook veel meer geneigd om het positiefs in een andere religie te zien. Een andere religie die een soort ontsnapping van de Iraanse realiteit betekent.

Het is dus zonder voldoende kennis van de Iraanse context dat het CGVS stelt dat verzoekers eerst de islam dieper moesten bestuderen alvorens te gaan kijken naar andere religies.

In Iran is moslim zijn een verplichting en een wettelijk automatisme door geboorte.

Door die verplichting die politiek en politoneel afgedwongen wordt is het voor verzoekers en veel andere Iraniërs moeilijk om te denken dat islam een antwoord kan zijn op hun zoektocht naar iets anders. Net die verplichting maakt voor sommigen dat men niet binnen die religie op zoek gaat.

Een religie wordt eerder op het gevoel beleefd, en als men een slecht gevoel heeft is het heel zeldzaam dat een theoretische zoektocht hulp kan bieden om weer een goed gevoel te krijgen.

Een artikel van New Winsekens stelt de vraag waarom zoveel moslims deze laatste jaren aangetrokken worden tot het christendom (stuk 8). De volgende elementen werden bevonden door de theologische onderzoekers:

- De Bijbel, de parabels, de Gospels..

De onderzoekers merkten dat de parabels vaak veel indruk maken op (ex-)moslims. Dit vindt men ook terug in de verklaringen van Y. (...). De bestreden beslissing stelt trouwens: "Bovendien laat u optekenen dat u van in het begin eigenlijk weinig verstond van de christelijke leer, maar toen u parabels las merkte u dat die u aanspraken".

Dit lijkt dus een vaak voorkomende motivatie voor een bekering, die heel geloofwaardig overkomt.

- Dromen en Mirakels

- Liefdadigheid

- De christelijke gemeenschap

Het is duidelijk dat verzoekers op zoek waren naar een andere zingeving, en dat ze deze zingeving graag met andere mensen wouden delen. Dit is wat ze gevonden hebben in de huiskerk in Teheran.

Voor P. (...) was het ook een manier om gelijk behandeld te worden binnen haar religie en een echte stem te krijgen.

- Het feit dat God altijd liefde is

Verzoekers verwezen er ook naar, dat liefde dat hen aantrok in het christendom.

Dit wordt bevestigd door een artikel van het Reformatorisch dagblad:

(...)

Het VPKB heeft een rapport geschreven over Migratie en bekering waarin men kan lezen over de bekering van een Iraans koppel (stuk 5):

(...)

Het rapport stelt verder:

(...)

Verzoekers bekering kadert duidelijk in wat Professor Van Saane noemt de "actieve zinzoeker" gezien verzoekers reeds voor dat ze kennis maakten met het christendom op zoek waren naar een andere manier van zingeving.

Y. (...) verklaarde op het CGVS (CGVS Y. (...), bl. 16):

(...)

En P. (...) verklaarde over Y. (...) (CGVS P. (...), bl. 17):

(...)

Het CGVS verwacht dat Y. (...) de bekering van P. (...) zou kunnen uitleggen en omgekeerd. Maar verzoekers leggen uit dat die bekering een zo diepgaand innerlijk moment is dat zo personeel is dat ze nooit zouden durven uitspraken te doen over wat de andere meegemaakt heeft. Exacte tijdstippen waren daarenboven niet meer zo duidelijk voor hen gezien de lange tijd die reeds verstreken was voor dat zij uitgenodigd werden op het CGVS.

Y. (...) vertelde het volgende over de bekering van P. (...) (CGVS, Y. (...), bl. 16):

(...)

Y. (...) is duidelijk op de hoogte van de grote lijnen van de bekering van P. (...), maar hij durfde niet meer in detail te gaan in de persoonlijke ervaring van P. (...), juist omdat dat iets bijzonder persoonlijks is.

Verzoekers wensen ook te benadrukken dat "bekering" een moeilijk begrip is, en dat zij het heel moeilijk vinden om zelf een tijdstip te plaatsen op die bekering. Het is altijd achteraf dat men terugkijkt en probeert zich af te vragen welk moment men zou kunnen uitkiezen uit een evolutie naar een bekering. Zo was voor beide verzoekers hun eerst kerkbezoek een heel belangrijk element in dat proces, omdat ze op dat moment bereid waren om risico's te nemen om het nieuw geloof te beleven. Het is dan ook logisch dat beiden dat moment vermeld hebben op het CGVS. Voor het overige is het bijna absurd om van mensen te verwachten dat ze een specifiek moment zouden kunnen plakken op een bekering. Het is juist het feit dat het duidelijk een moeilijke vraag was voor zowel Y. (...) als P. (...) die aantoont dat hun bekering oprecht is, en geen ingestudeerd verhaal.

Het klopt daarnaast niet dat Y. (...)’s eerst kerkbezoek ook zijn eerste aanraking was met het christendom: hij had in de maanden ervoor reeds veel met P. (...) gesproken en gelezen over het christendom. Er is duidelijk een misverstand op dat vlak tussen het CGVS en verzoeker, terwijl hun verklaringen op dat vlak duidelijk zijn.

Y. (...) heeft zijn afstand met Islam duidelijk uitgelegd op het CGVS. Hij wil eraan elementen toevoegen waar hij niet aan gedacht heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud. Hij wilde een religie praktiseren die hij begrijpt. Dat was niet zo in de islam. Hij moest gebeden herhalen en herhalen, en hij begreep niet hoe dat iets kon teweegbrengen. Het feit dat de gebeden op vaste tijdstippen zijn en zo frequent begreep hij ook niet. Daarenboven was het feit dat de meeste gebeden in het Arabisch waren, terwijl hij

geen Arabisch begrijpt. Hij zag het dus allemaal eerder als verplichte rituelen dan echt als een zingeving waarover hij kon nadenken.

Y. (...) legt heel oprecht uit hoe hij zijn bekeringsproces ervaren heeft (CGVS, Y. (...), bl. 17):

(...)

Ook P. (...) verklaart op een eerlijke manier haar bekering en waarom ze haar eerst kerkbezoek als het moment van haar bekering ervaarde (CGVS, P. (...), bl. 18):

(...)

P. (...) preciseert daarenboven dat wat haar onmiddellijk aangetrokken heeft tot het christendom is de centrale plaats die gegeven wordt aan het respect voor de ander.

Dit was voor haar een openbaring. Wat de islam betreft, ze wil die religie niet bekritisieren, omdat ze vindt dat ze respect moet tonen voor elke religie. Maar tegelijk wil ze graag erop wijzen dat ze zich onderdrukte voelde door de islam. Dit is niet per se tegenstrijdig, en hoe dan ook, lijkt het normaal om op dat vlak tegenstrijdige gedachten te hebben. Ze wil graag toevoegen aan de verklaringen die ze aflegde op het CGVS dat het als vrouw bijzonder moeilijk was om de regels van de islam te aanvaarden. Ze herinnert zich eens in een les over islam in Iran te hebben gevraagd aan de leerkracht waarom een man vier vrouwen mag hebben en niet omgekeerd. De leerkracht had geantwoord dat het zo was omdat een man dat kan. Ze heeft nooit haar plaats gevonden in die religie.

Naar de huiskerk gaan heeft verregaande gevolgen, zoals het CGVS het terecht stelt. Er moet dus al een zekere overtuiging aanwezig zijn op dat moment. Maar die keuze is nog niet sterk onderbouwd, gezien Iraniërs zonder naar een huiskerk te gaan heel moeilijk toegang hebben tot informatie over het christendom. Het is ook om die reden dat ze naar de huiskerk gaan. Starten met te gaan naar een huiskerk is dus geen teken dat men de nieuwe godsdienst al voldoende kent om definitief te stellen dat men bekeerd zou zijn, maar het toont tegelijk aan dat men op zoek is naar een nieuw geloof, en dat men voldoende interesse heeft om bereid te zijn daar risico's voor te nemen. Gelet op het gevaar om naar een huiskerk te gaan moet het verlangen om dat nieuw geloof te leren kennen zo groot zijn dat sommigen reeds over bekering kunnen spreken.

Daarnaast is het bijzonder moeilijk om een geloof theoretisch te argumenteren. Verzoekers hebben hun best gedaan, maar het CGVS kan geen perfect betoog verwachten op zo'n moeilijke vraag. Bovendien komt veel kennis met de tijd en niet bij voorbaat."

Met betrekking tot hun houding ten aanzien van de buitenwereld, geven verzoekende partijen voorts aan:

"Wat betreft hun houding tegenover de buitenwereld over hun bekering, is het logisch dat verzoekers daar niet zoveel over te vertellen hadden. Ze hielden hun nieuwe religie geheim, ze gingen in het geheim naar de huiskerk. Ze waren al lang geen praktiserende moslims, dus binnen de familie was het geen probleem om de regels van de islam niet te volgen. Verzoekers proberen zich zo normaal mogelijk te gedragen. Dit belet niet dat verzoekers op de hoogte waren van het gevaar dat hun bekering met zich meebracht."

Tevens betogen verzoekende partijen:

"Wat zeer opmerkelijk is in de analyse van het CGVS van de oprechtheid van de bekering van verzoekers is dat er helemaal niet bekeken werd naar de oprechtheid van de bekering van B. (...), die nochtans ook lang gehoord werd over hoe ze dat proces meegemaakt heeft.

B. (...) vertelde bijvoorbeeld (CGVS, B. (...), bl. 22):

(...)

Verzoekers hebben wel degelijk blij gegeven van een oprechte bekering, ook al is die niet altijd evident te verwoorden."

Inzake het aan hen verweten gebrek aan kennis over de christelijke feestdagen, doen verzoekende partijen voorts gelden:

"De verantwoordelijken van de Red Rocks Church schrijven in een brief (stuk 4):

(...)

Y. (...) heeft dus de volgende christelijke feestdag genoemd die gevierd wordt door de Red Rocks Church.

De voorgd van B. (...), A.V.H. (...), heeft zich ook gericht naar Henk van Andel, protestants dominee in leper sinds 2005 en vandaag emeritus predikant, over de vraag naar welke feestdagen effectief gevierd worden door de verschillende protestantse bewegingen (stuk 6).

Red Rocks Church Brussels is een Protestantse Evangelische kerk. Henk van Andel verklaart

(...)

Dit wordt nog een keer bevestigd door Eefje van der Linden, vormingsverantwoordelijke bij de Verenigde Protestantse Kerk België (stuk 10):

(...)

Het lijkt dus perfect normaal dat verzoekers niet op de hoogte waren van specifieke gebeurtenissen voor Advent, voor Reformatiedag en voor Biddag voor gewas en arbeid. Die feestdagen worden amper nog gevierd.

Vervolgens motiveert het CGVS: "Wanneer Hemelvaart wordt gevierd, of zelfs in welke periode of in welke maanden kan P. (...) niet zeggen". Volgens Henk van Andel, protestants dominee, wordt Hemelvaart echter niet gevierd in Protestantse kerken (stuk 6):

(...)

Het CGVS verwijt eveneens aan P. (...) dat zij nog nooit gehoord heeft van witte donderdag. Het attest van de Red Rocks Church stelt dat ze enkel de vastentijd en Goede Vrijdag vieren (stuk 4). Henk van Andel (stuk 6) verklaart dat het volgende over witte donderdag: "Witte Donderdag? Was in mijn opvoeding niet aanwezig. Het ging op Goede Vrijdag (Kruis plus Verzoeningstheologie). Witte Donderdag was rooms gedoe (zie eerder), dat deden Protestanten niet". In tegenstelling tot de bewering van het CGVS, vieren zeker niet alle protestanten Witte Donderdag.

De bestreden beslissing is dus gebaseerd op een ernstige gebrekkige kennis door het CGVS van de Protestantse feestdagen.

Het is daarnaast ook belangrijk om te benadrukken dat feestdagen meestal niet iets is dat theoretisch bestudeerd wordt, maar iets dat men beleeft, via ervaring. Verzoekers zijn in 2019 in België aangekomen, en een jaar later was er de COVID uitbraak. Ze hebben dus enkel een jaar lang de - in hun kerk en bijhorende gemeenschap gevierde - christelijke feestdagen kunnen meevieren.

Het is dan ook bijzonder vreemd dat de enige kennis die belangrijk lijkt te zijn voor het CGVS de kennis van de feestdagen is. Dit is des te vreemds dat het CGVS enkel gepolst heeft naar feestdagen die blijkbaar amper gevierd worden waardoor er absoluut niet verwacht kon worden dat verzoekers die dagen zouden kennen.

Daarenboven antwoorden de verschillende specialisten dat bij het Protestantisme niet zozeer gekeken wordt naar kennis alvorens zich te laten dopen, maar eerder naar het begrip voor het geloof, en de betrokkenheid (zie stuk 11).

De conclusie van het CGVS kan dus onmogelijk gevolgd worden:

(...)

Niet enkel is het niet zo dat hun kennis zo gebrekkig is als het CGVS het pretendeert, maar daarnaast is het een volledig foute opvatting van de Protestantse religie – en zeker bij de evangelische kerken waarover het hier gaat - te denken dat parate kennis van feestdagen een essentieel element zou zijn van het geloof.

Het CGVS vergeet daarenboven in de bestreden beslissing te melden dat verzoekers wel heel goed konden antwoorden op andere detailvragen over het christendom, bijvoorbeeld (CGVS, Y. (...), bl. 24):

(...)

Ook B. (...) toonde een indrukwekkende kennis van het christendom, zeker gezien haar jonge leeftijd."

Verzoekende partijen verklaren verder dat de oprechtheid van hun bekering genoegzaam blijkt uit hun religieuze activiteiten. Zij stellen:

"Er wordt niet betwist dat verzoekers en B. (...) wekelijks naar de Kerk gaan in België en deelnemen aan de activiteiten.

De verantwoordelijken van de Red Rocks Church zijn overtuigd van de oprechtheid van de bekering van verzoekers. Ze schrijven in hun brief (stuk 4):

(...)

Verzoekers en B. (...) zijn allemaal gedoopt in België, nadat de Kerk oordeelde dat ze klaar waren om gedoopt te worden. Dit is ook een essentieel element ter ondersteuning van de oprechtheid van hun bekering. Die bekering werd duidelijk als oprecht beschouwd door de Kerken in België. Zij hebben veel beter kennis kunnen maken met verzoekers dan de dossierbehandelaar van het CGVS met enkele theoretische vragen.

In een attest van haar school schrijven de leerkrachten van B. (...) ook dat ze overtuigd zijn van haar bekering (stuk 14):

(...)"

Betreffende hun activiteiten op Facebook, geven verzoekende partijen vervolgens aan:

"Het CGVS verwijt aan verzoekers dat ze pas sinds dat ze in België aangekomen zijn begonnen zijn met christelijke posts te publiceren op Facebook.

Verzoekers wensen het CGVS erop te wijzen dat Facebook niet vrij is in Iran, en dat zij het daar nooit zo openlijk hadden kunnen doen. Onderweg hadden ze de mogelijkheid ook niet om actief te zijn op de sociale media, ze waren van elkaar gescheiden en leefden in permanente onzekerheid. Het is dan ook volkomen logisch dat zij daar mee begonnen zijn eens aangekomen in België en veilig.

Y. (...) heeft daarenboven ook verklaard dat zijn bekering voor hem helemaal duidelijk werd toen hij vastgehouden was in Kroatië.

Het is ook pas in België dat ze kennis hebben kunnen maken met een grotere groep christenen, en op die manier in aanraking zijn gekomen met de inhoud die ze vervolgens op Facebook publiceerden.

De regelmatigheid van hun publicaties toont een werkelijk engagement van verzoekers in hun geloof.

Verzoekers hadden niet verwacht, toen ze begonnen posten op Facebook, dat hun familieleden daardoor in de problemen zouden geraken. Daarna was het hun inziens te laat om er nog iets aan te doen, een verwijdering van die publicaties zou niets meer veranderen. De perceptie van de Iraanse autoriteiten zou inderdaad niet wijzigen met een achteraf verwijdering.

De huidige bekering van verzoekers laat in elk geval geen twijfels.”

Verzoekende partijen vervolgen:

“Het CGVS verwijt aan verzoekers dat ze bij DVZ niet gepreciseerd hadden dat At. (...) in het ziekenhuis gearresteerd werd.

Verzoekers zien niet in hoe er een tegenstrijdigheid zou kunnen doordat ze dat niet gepreciseerd hadden bij DVZ. Bij DVZ wordt telkens gepreciseerd aan asielzoekers dat ze een samenvatting moeten geven van hun vluchtrelaas, niet te veel in details vertellen.”

Dat zij niet veel wisten te vertellen over het lot van At., hun oom S. en de huiskerk, verklaren verzoekende partijen doordat verzoekster alle privénummers kwijt was geraakt toen haar gsm werd afgenomen in Oostenrijk. “Ze kon M. (...) dus niet langer bereiken via haar gsm. Ze heeft ondertussen M. (...) kunnen terugvinden op instagram, maar M. (...) heeft geen nieuws meer van At. (...). Ze kan dan ook niet onrechtsreeks aan M. (...) vragen over oom S. (...), gezien dit enkel via At. (...) mogelijk zou zijn. P. (...) heeft oom S. (...) gezocht via internet, maar ze heeft hem niet gevonden.

Verzoekers durven ook niet aan familieleden in Iran te vragen om te onderzoeken of de huiskerk nog bestaat, omdat het bijzonder gevaarlijk is, en de familie al voldoende problemen hebben ondergaan omwille van verzoekers bekering.

Verzoekers wensen nogmaals duidelijk te maken dat M. (...) niets te maken heeft met de huiskerk en daar ook niets mee te maken wil hebben.”

Verzoekende partijen geven voorts aan:

“Over het meenemen van B. (...) naar de huiskerk kan vastgesteld worden dat het misschien een bijzondere keuze is. Maar belangrijk is om vast te stellen dat het wel gebeurd is: beide verzoekers en B. (...) hebben omstandige verklaringen afgelegd over de kerkbezoeken, die toelaten om te oordelen dat die kerkbezoeken effectief plaatsgevonden hebben. Daarenboven is in geen enkele samenleving religie voorbehouden voor volwassenen. Het CGVS vindt het risico om B. (...) mee te nemen naar de huiskerk inconsistent, maar stelt zich de vraag niet of het voor volwassenen wel consistent is om zich überhaupt te bekeren en naar een huiskerk te gaan. Dit is het bewijs dat personen zeldzaam louter consistent handelen.”

Eveneens voeren verzoekende partijen aan:

“Het kan ook vreemd gepercipieerd worden dat verzoekers naar België gekomen zijn samen met hun nichtje. Dit kan het CGVS nochtans niet betwisten gezien het gewoonweg waarneembaar is. Dit is een nieuw bewijs dat pure logica geen maatstaf kan zijn voor het al dan niet geloven van een relaas.”

Voorts betogen verzoekende partijen:

“Wat het inconsistent gedrag van Etalaat betreft kan men zich opnieuw afvragen of Etalaat altijd perfect consistent handelt. Verzoekers hebben veel sjans gehad dat decollega van P. (...) haar verwittigd heeft van de komst van agenten op haar werk. Dit kon Etalaat waarschijnlijk niet verwachten. Het vereist ook minder agenten om niet overal tegelijk binnen te vallen, wat een verklaring kan zijn voor hun handelen. Hoe dan ook kan men niet van verzoekers verwachten dat zij een verklaring zouden hebben voor het gedrag van de agenten van Etalaat.”

Aangaande de aan verzoekster verweten onwetendheid met betrekking tot het lot van haar familieleden, stellen verzoekende partijen:

“Het is niet zo dat P. (...) niet goed op de hoogte is: ze had geen exacte datum onthouden, maar kon de gebeurtenissen wel ongeveer situeren in de tijd. Over sommige vragen verwachtte het CGVS extreem veel details, die geen enkele normale persoon zou vragen aan zijn broer en zus. Hoe en waarmee A. (...) gefolterd werd hebben ze inderdaad niet gevraagd. Het zijn vragen die men enkel stelt als men twijfels heeft over de waarachtigheid van een verhaal. Het is daarenboven bekend dat gefolterde

mensen vaak weigeren om daarover te spreken, zelfs met intimi, omdat het psychologisch heel zwaar is voor hen zelf.

Het is ook belangrijk opnieuw te wijzen op het feit dat P. (...) slecht horend is, en dat Y. (...) bijgevolg veel gemakkelijker communiceert met de familie. Daarenboven was P. (...) zwaar depressief deze laatste jaren, waardoor Y. (...) haar vaak wou sparen en niet alles deelde met haar. Dat was natuurlijk ook ten gevolge van de paternalistische opvoeding van Y. (...)."

Tevens doen verzoekende partijen gelden:

"Het CGVS heeft geen rekening gehouden met de documenten die verzoekers neergelegd hebben ter staving van hun relaas. Zo hebben ze aangetoond dat de moeder van B. (...) ontslagen werd van haar werk, dat M. (...) eveneens ontslagen werd.

Hun ontslag kadert nochtans in algemene informatie over Iran. Men leest in het "Iran 2019 International Religious Freedom Report" (stuk 16): "Government workers who do not observe Islamic principles and rules are subject to penalties and may be fired or barred from work in a particular sector."

Dat het relaas van verzoekers niet honderd procent overeenstemt met wat het CGVS beschouwt als een logisch handelen voldoet dus niet om te oordelen dat het niet geloofwaardig zou zijn."

Verzoekende partijen voeren vervolgens aan:

"Verzoekers hebben verklaard dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van hun op facebook.

Het CGVS lijkt dat te betwisten zonder duidelijke motivering.

Men leest nochtans in het COI Focus gevoegd aan het administratief dossier "Iran: ----- behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden":

(...)

Het klopt dus niet dat er geen controle zou zijn van de Iraanse autoriteiten over de activiteiten op de sociale media van bekeerlingen. Er zouden zelfs geïnfiltreerde zitten bij de bekeerde gemeenschappen.

Het tweede COI Focus: "Iran: internetmonitoring en sociale media" bevat de volgende informatie:

(...)

Volgens datzelfde COI Focus zijn bijvoorbeeld religieuze minderheden een risicogroep op vlak van monitoring door de overheden:

(...)

En het COI Focus "Iran: situatie van bekeerlingen tot het christendom" bevat wel informatie over problemen voor bekeerlingen die hun bekering niet verzwegen hebben, door bijvoorbeeld op de sociale media te communiceren:

(...)

Er blijkt totaal niet uit het COI Focus dat de Iraanse autoriteiten de activiteiten van Iraniërs in het buitenland op de sociale media niet zouden controleren. Als niet iedereen onmiddellijk bij aankomst op de luchthaven gevraagd wordt om de inhoud van zijn sociale media accounts te tonen, betekent dat geenszins dat er niet naar gekeken wordt.

Het is net op basis van de screening in Iran van de facebook pagina's van verzoekers dat de ouders van B. (...) door Etalaat problemen kregen en van hun werkgevers moesten stoppen met werken.

Verzoekers maken nu deel uit van de Iraanse gemeenschap in België die bekeerd is tot het christendom. B. (...) beschreef het als volgt op haar persoonlijk onderhoud (CGVS, B. (...), bl. 11):

(...)

Het is hoog waarschijnlijk dat de Iraanse overheid weet heeft van die gemeenschap. Mogelijks is die gemeenschap zelfs geïnfiltreerd.

Volgens een recent rapport van UK Home Office (februari 2020) worden uitgewezen asielzoekers daarenboven systematisch gehoord over de motieven van hun asielprocedure:

(...)

Hoe dan ook kan men enkel maar vaststellen dat verzoekers gedoopt zijn, en hun bekering openbaar hebben geuit sinds hun aankomst in België. Daarenboven hebben verzoekers zeer omstandige verklaringen afgelegd over hun kerkbezoeken in Iran, de voorzorgsmaatregelen die genomen werden door de kerk, de andere leden van de huiskerk.. Omtrent deze verklaringen maakt het CGVS geen enkele verklaring. Het is nochtans evident dat verzoekers geen bewijzen kunnen brengen van hun kerkbezoeken in Iran, geloofwaardige verklaringen zijn in die omstandigheden van bijzonder belang.

Het moet dus aannemelijk worden geacht dat verzoekers de huiskerk bezochten in Iran, waardoor ze objectief gevaar liepen in hun land van herkomst.

Doorheen de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat, zou de bekering van verzoekers vastgesteld kunnen worden, het CGVS niet zou twijfelen aan het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Iran. Het gevaar dat een bekering met zich meebrengt wordt aangevoerd om geen geloof te hechten aan hun relaas.

Het "Iran 2019 International Religious Freedom Report" bevestigt de actieve vervolging van bekeerde Iraniërs (stuk 16):

(...)

Ook UK Home Office beschouwt dat bekeerde Iraniërs vervolgingen riskeren in geval van terugkeer naar Iran (stuk 17):

(...)

Volgens UK Home Office zien de Iraanse autoriteiten een groter gevaar in bekeerde Iraniërs die in het buitenland zijn gedoopt, omwille van hun contacten met de "buitenwereld" (stuk 17, bl. 8)."

Verzoekende partijen concluderen als volgt:

"Er wordt niet betwist dat verzoekers naar de huiskerk gingen in Iran, noch dat ze in België wekelijks naar de Kerk gaan en gedoopt zijn.

Verzoekers zijn bekeerd tot het protestantisme. Het is een essentieel onderdeel van hun identiteit geworden. Ze moeten hun religie kunnen blijven praktiseren, en moeten hun religie kunnen blijven uiten zoals ze het vandaag in België doen. Zoals het UK Home Office terecht opmerkt (stuk 17):

(...)

Dit is duidelijk niet mogelijk in Iran.

UK Home Office concludeert dus dat de volgende redenering gehanteerd moet worden (stuk 17):

(...)

Dit vormt reeds een daad van vervolging waarvoor verzoekers bescherming nodig hebben.

Daarenboven, zou Uw Raad ervan overtuigd zijn dat de bekering van verzoekers niet zo diepgaand is dat verzoekers het zouden kunnen verzwijgen in geval van terugkeer, quod certe non, dan nog riskeren verzoekers vervolgingen in geval van terugkeer. Het CGVS betwist inderdaad niet dat verzoekers verschillende keren naar een huiskerk zijn gegaan in Iran, dat ze in België lid zijn van de christelijke Iraanse gemeenschap, ze hebben hun bekering duidelijk openbaar gemaakt op de sociale media, ze zijn in België gedoopt en ze gaan hier wekelijks naar de Kerk. Er zijn voldoende aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van hun bekering. Daarenboven blijkt uit de informatie van UK Home Office dat uitgewezen asielzoekers systematisch ondervraagd worden bij terugkeer naar Iran.

Verzoekers moeten bijgevolg erkend worden als vluchteling."

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

"• In hoofdorde, de vluchtelingenstatus te erkennen aan verzoekers;

• In ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekers;

• In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen".

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"4. Brief van Red Rockx Church

5. VPKB, Migratie en Bekering, 2019

6. Antwoord op de vragen van meneer V.H. (...) door Henk van Andel

7. Brief van VPKB Werkgroep MiSaG

8. New Sineskins, 11 april 2018, Why Some Muslims are attracted to Christianity

9. Reformatorisch Dagblad, 25 maart 2017, "Geweld drijft moslims massaal naar het Evangelie"

10. E-mail van Eef Van Der Linden

11. E-mail van Lianne De Oude

12. EW Magazine, 27 maart 2017, 'Steeds meer moslims bekeren zich tot het christendom'

13. Foto's van de doop van B. (...)

14. Attest Marie-Odile Bastin

15. Attest Athenee Royal "Norbert Collard"

16. "Iran 2019 International Religious Freedom Report"

17. UK Home Office, Februari 2020, "Country Policy and Information Note, Iran: Christians and Christian converts"."

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoekende partijen leggen op 12 oktober 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer.

Het betreft vooreerst een stuk waaruit blijkt dat verzoeker de mobilisatie voor een bijeenkomst zou hebben georganiseerd. Hij diende een aanvraag in bij de politie en kreeg toelating voor een betoging voor het kabinet van Staatssecretaris Sammy Mahdi op 21 mei 2021. Een persoon die zich voorstelde als onafhankelijk journalist zou vervolgens verzoeker hebben opgebeld met verdachte vragen.

Verzoeker begon daardoor schrik te krijgen van deze persoon en bewaarde diens nummer. Ter staving hiervan leggen verzoekende partijen een stuk neer. Tevens uitte verzoeker zijn vrees voor conflicten tijdens de bijeenkomst bij de politie, zodat deze kon optreden. Uiteindelijk verliep de bijeenkomst goed doch was hierop iemand aanwezig die verzoeker niet kende en niet vertrouwde. Ter staving hiervan leggen verzoekende partijen eveneens een stuk neer. De groepering Mojahedin Khalq wilde ook aanwezig zijn doch verzoeker weigerde dit. Beelden van de bijeenkomst werden gepost op de sociale media. Mohabbat News, een infosite over christelijke Iraniërs, communiceerde daarover. Op telegram werd dit door meer dan 750 mensen bekeken, gedeeld door Iranian.be en meer dan 4400 keer bekeken. Op Facebook werd het ook breed gedeeld. Verzoeker deelde het ook op zijn eigen profiel.

Op 25 mei 2021 werd verzoeker samen met enkele andere Iraniërs ontvangen op het kabinet van Sammy Mahdi. Hij besprak aldaar een aantal problemen van Iraanse verzoekers om internationale bescherming.

Op 18 juni 2021 vonden er verkiezingen plaats in Iran. Enkele dagen later, op 21 juni 2021, gingen leden van de Iraanse inlichtingendiensten langs bij de ouders van verzoeker en vroegen zij naar zijn activiteiten in België. Zij toonden een foto van verzoeker op de bijeenkomst in België.

De familie van verzoeker had bewakingscamera's in het huis. Zij filmde de aankomst van de veiligheidsdiensten. Verzoekende partijen leggen ter staving hiervan video's en twee printscreens voor.

Hoe dan ook hebben verzoekende partijen er geen twijfel over dat de autoriteiten weet hebben van hun bekering en verzoekers activiteiten in België.

Verzoekende partijen zijn er daarnaast in geslaagd om een reeks originele documenten te verkrijgen om hun relaas te staven. Zij kondigen dan ook aan ter terechtzitting de originele te zullen neerleggen van de documenten die door het CGVS worden afgewezen omdat zij kopieën zijn.

Verzoekende partijen voegen bij hun aanvullende nota de volgende stukken:

- een toelating voor een betoging in Brussel
- een foto van de vergadering op het kabinet van Mahdi
- een telefoonnummer van de beweerdelijk onafhankelijke journalist
- foto's van de bijeenkomst
- een foto van een onbekende op deze bijeenkomst
- een printscreen van een video
- een USB-stick met video's
- het diploma, de toelating om het beroep van leerkracht uit te oefenen en de ontslagbrief van M.E.G.

3.1.2. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen, zoals aangekondigd, de originelen voor van de laatste drie voormelde stukken.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partijen duiden op generlei wijze hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het onderzoek dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voert na de ontvangst van het volgend verzoek dat op grond van artikel 51/8 werd overgezonden, te dezen en in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.2. Verzoekende partijen halen in de uiteenzetting van hun middel verder weliswaar aan dat "*de onafhankelijkheidsplicht*" en "*de onpartijdigheidsplicht*" te dezen zouden zijn geschonden, doch zij geven ook hieromtrent niet de minste verdere, concrete duiding, zodat ook deze schendingen niet op dienstige wijze worden opgeworpen.

Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS afhankelijk, partijdig of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.3. Waar verzoekende partijen zich daarnaast beroepen op de schending van artikel 15, c) van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, dient andermaal te worden opgemerkt dat verzoekende partijen omtrent deze vermeende schending niet het minste, concrete betoog voeren en geheel geen uitleg verstrekken.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013.

Het door verzoekende partijen aangehaalde artikel 15, c) van deze richtlijn, werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve kunnen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig en rechtsgeldig beroepen op de schending van het voormelde artikel van richtlijn 2011/95/EU.

Met de inhoud en de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt, in zoverre dit artikel te dezen van toepassing zou zijn, in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

4.4. De artikelen 2 en 3 van het EVRM liggen voorts inhoudelijk volledig in lijn met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de heden bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissingen op te nemen.

4.6. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen werden gerespecteerd en dat verzoekende partijen konden voldoen aan hun verplichtingen.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Verzoekende partijen stellen dat zij hun land van herkomst hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekende partijen kan, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dat er sedert de voorgehouden bekering van verzoekende partijen, de aangevoerde feiten en problemen en het moment waarop verzoekende partijen hun land van herkomst hebben verlaten reeds de nodige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en staat er niet aan in de weg dat van hen mag worden verwacht dat zij over hun beweerde bekering en activiteiten en de hieruit voorgesproten problemen en vrees op een spontane, doorleefde, oprechte, correcte, coherente, duidelijk en precieze wijze kunnen verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor hun bekering en hun activiteiten en die de essentie uitmaken van hun relaas. De door verzoekende partijen aangehaalde bekering, activiteiten en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift, zodat zij bij machte zouden moeten zij deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Mede gelet op en in het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen omtrent de voorgehouden bekering van verzoekende partijen vooreerst met recht gemotiveerd:

“In de eerste plaats dient er gewezen te worden op de verbazende hiaten in uw kennis en die van uw zus P. (...) inzake jullie eerste aanrakingen met het christendom en jullie bekeringen. Zo is het voor u onbekend wanneer uw zus P. (...) voor het eerst in aanraking kwam met het christendom via At. (...) en hoe P. (...) in de huiskerk werd geïntroduceerd (CGVS1 p.15,21). Wanneer P. (...) is bekeerd en hoe haar bekering tot stand kwam kan u evenmin aangeven (CGVS1 p.16). Deze constatering is verbazend aangezien u aangaf net dankzij P. (...) in aanraking te zijn gekomen met het christendom, waarna u zelf ook het christendom aanhangig werd en zich bekeerde (CGVS1 p.15-16; CGVS-Vragenlijst E.G.S. (...) d.d. 18/06/2019, hierna CGVS-Vragenlijst1, vraag 3.5). Voor P. (...) is het op haar beurt dan weer onbekend wanneer u zich bekeerde, evenals wanneer At. (...) was bekeerd omdat ze het haar nooit vroeg (CGVS2 p.17,19). Dit is opnieuw niet ernstig daar u en At. (...) dergelijke prominente plaatsen innemen in het bekeringsrelaas van P. (...).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Geheel ten onrechte trachten zij hun bijzonder verre gaande onwetendheid over mekaars bekeringsproces en omtrent de rol en de bekering van At. immers te vergoelijken in het voorliggende verzoekschrift. Het tijdsverloop sedert deze bekering, kan omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen geen verklaring bieden voor de voorgaande vaststellingen. Dat een bekering een innerlijk en persoonlijk proces is, kan de in hunner hoofde vastgestelde, bijzonder verre gaande onwetendheid ook hoegenaamd niet verklaren. Gezien de belangrijke en zelfs cruciale rol die At. zou hebben gespeeld in hun bekeringsproces en die zij voor elkaar zouden hebben ingevuld in hun wederzijdse bekeringen, is het totaal niet aannemelijk dat verzoekende partijen het in de loop van hun bekeringstraject met elkaar niet ter dege zouden hebben gehad over hun bekering. Nog minder aannemelijk is het bovendien dat zij het hierover niet zouden

hebben gehad na aankomst in België en in het kader van en met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming. Gezien verzoekende partijen hun land en regio van herkomst beide zouden hebben verlaten omwille van een bekering, op grond van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, mocht immers redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun bekering en hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen dienaangaande. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij de nodige toelichting konden geven inzake elkanders bekering en inzake de rol en de bekering van At. indien hun verklaringen dienaangaande met de werkelijkheid overeenstemden.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Over de vraag waarom de islam ontoereikend was geworden voor u kan u evenmin klaarheid scheppen (CGVS1 p.23). U zegt namelijk dat de islam ervoor zorgde dat er meer afstand kwam tussen u en God, en dat de weegschaal langs de ene kant lichter en lichter wordt, en dat de school, de legerdienst, de maatschappij en de moskee allemaal hun invloed hadden op u (CGVS1 p.23). Deze vage stellingen komen niet aannemelijk over. U slaagt er eveneens niet in te bepalen wat u niet goed vindt aan de islam, of welke vraagstukken voor u onbeantwoord zijn in de islam. U antwoordt onomwonden dat u de islam niet goed bestudeerd heeft (CGVS1 p.23). De Iraanse maatschappij verhinderde dat u dicht bij god kwam zo verklaart u uw aversie van de islam verder (CGVS1 p.23). Uw houding is allerminst plausibel. Indien u daadwerkelijk op zoek was naar god, een zoektocht die u naar het christendom leidde, kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u zich eerst in uw eigen godsdienst verdiepte. Dat u naliet dit te doen ondermijnt uw voorstelling van uw spirituele zoektocht. Hetzelfde dient vastgesteld te worden bij uw zus P. (...). Hoewel ze aangeeft dat ze de islam afviel wil ze tegelijkertijd niet zeggen dat de islam niet voldeed aan haar spirituele noden, en voegt ze eraan toe dat ze niets negatief te zeggen heeft over de islam (CGVS2 p.21). P. (...) kan enkel verklaren dat ze haar god in het christendom vond en daarmee is voor haar alles gezegd (CGVS2 p.21). Vreemd genoeg geeft uw zus even later wel argumenten waarom de islam en de islamitische god voor haar niet voldeden (CGVS2 p.21). Dat ze er niet in slaagt een eenduidige houding aan te nemen ten aanzien van de islam schaadt het geloof in haar bekering. Het gebrek aan een antwoord of verklaring op dergelijke belangrijke vragen die jullie transitie van moslim naar christen ongetwijfeld moeten hebben beheerst, wijst niet op een geloofwaardige bekering.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met hun verwijzing naar het verband dat veel Iraniërs leggen tussen de in dit land heersende religie en de aldaar voorkomende onderdrukking, naar het gegeven dat het voor veel Iraniërs moeilijk kan zijn om te denken dat de islam een antwoord kan zijn op hun zoektocht naar iets anders en naar het feit dat dit voor sommigen maakt dat men niet binnen deze religie op zoek gaat, kunnen zij geenszins volstaan om te duiden waarin hun eigen, persoonlijke afkeer van deze religie concreet besloten lag. Evenmin kunnen zij hiertoe volstaan met de algemene stelling dat religie om gevoel draait. Gezien zowel verzoeker als verzoekster duidelijk aangaven een aversie te hebben ten aanzien van de islam, was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij daarbij zouden kunnen aangeven waaruit deze aversie precies bestond en dat zij in dit kader bij machte zouden zijn om voldoende doorleefde, spontane, duidelijke, concrete en overtuigende verklaringen af te leggen. Uit hun voormelde verklaringen blijkt echter genoegzaam dat zij hiertoe klaarblijkelijk niet in staat waren. Verzoeker verviel, hieromtrent ondervraagd, immers in uitermate vage verklaringen en kon niet bepalen wat hij niet goed vond aan de islam, of welke vraagstukken voor hem onbeantwoord bleven binnen deze religie. Bovendien antwoordde hij in dit kader onomwonden dat hij de islam niet goed had bestudeerd. Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, en het ingrijpende karakter en de verregaande gevolgen die een geloofsafval binnen de Iraanse context hebben, is het totaal niet aannemelijk dat verzoeker in het geheel niet kon schetsen wat hem persoonlijk zo stoorde in de islam en zich, wanneer hiernaar werd doorgevraagd, ertoe vergenoegde aan te geven deze religie niet eens te hebben bestudeerd. Ook verzoekster slaagde er blijkens haar voormelde gezegden tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk niet in om op een eenduidige, spontane, doorleefde, precieze en consistente wijze aan te geven waarom de islam voor haar niet voldeed. Initieel gaf ze namelijk aan dat ze niet kon zeggen dat de islam niet voldeed aan haar spirituele noden en dat zij niets negatiefs over deze religie te zeggen had, om hierop nadien terug te komen en een aantal argumenten op te sommen waarom de islam voor haar niet voldeed. Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift in dit kader *post factum* nog een aantal bijkomende en specifieke elementen aanvoeren en opwerpen, dient voorts te worden opgemerkt dat zij hiermee de vaststelling in het geheel niet kunnen ontcrachten dat zij bij het CGVS kennelijk niet bij machte bleken

om op een spontane, eenduidige, duidelijke, precieze en geloofwaardige wijze uiteen te zetten wat hen een zodanige afkeer deed krijgen van de islam.

De voormelde vaststellingen klemmen overigens nog des te meer nu verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift beweren en benadrukken dat zij reeds voor zij kennismaakten met het christendom actief op zoek waren naar een andere manier van zingeving. Gelet op deze bewering, kon nog des te meer worden verwacht dat zij inzake het voorgaande meer gedegen verklaringen zouden afleggen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Dat zowel u als P. (...) nadien plots verklaren respectievelijk te zijn bekeerd net op de dag dat jullie voor het eerst voet zetten in de huiskerk, doet des te meer de wenkbrauwen fronsen (CGVS1 p.16-17; CGVS2 p.17-18). U besloot zich zelfs te bekeren op hetzelfde moment dat u voor het eerst interesse in het christendom toonde. Uw zus verklaart immers dat u in het midden van de maand tir (de 4de maand) interesse toonde in het christendom, de Bijbel begon te bestuderen en naar de huiskerk ging, terwijl u uw bekering situeert op 15/4, de dag dat u voor het eerst naar de huiskerk ging (CGVS1 p.17; CGVS2 p.17). De snelheid waarmee u en P. (...) tot het christendom toetraden mag dan ook verbazen. Aan de oprechte bekering tot een nieuw geloof gaat immers niet alleen een moeilijke fase van introspectie en reflectie maar ook van studie vooraf. Dat u zich reeds bij uw eerste aanraking met het christendom christen beschouwt kan dan ook niet ernstig genoemd worden. Bovendien laat u optekenen dat u van in het begin eigenlijk weinig verstond van de christelijke leer, maar toen u parabels las merkte u dat die u aanspraken (CGVS1 p.21-22). U erkent dat uw bekering zich voltrok op korte termijn, maar voegt toe dat het soms zo is dat één zin je leven verandert (CGVS1 p.21). Welke zin of welk verhaal uw leven dan zo heeft veranderd of uw bekering heeft bewerkstelligd, kan u vreemd genoeg niet helder formuleren (CGVS1 p.21-22). U verwijst namelijk vaag naar iets te moeten willen, iets te zoeken, kloppen aan een deur, en naar het voorbeeld van het verloren schaap (CGVS1 p.22). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen. Dat u zonder dat u zich op ernstige wijze in uw nieuwe religie heeft kunnen verdiepen of uzelf de tijd heeft gegeven om existentiële twijfels te overwegen, het christendom als uw nieuwe geloof aanvaardde is allerm minst ernstig en getuigt derhalve geenszins van een oprechte diepgaande bekering.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Waar zij hun verklaringen toetsen aan algemene informatie en bijdragen, dient te worden vastgesteld dat uit deze informatie en bijdragen hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat hun voormelde, persoonlijke en concrete ervaringen en verklaringen, geloofwaardig zouden moeten worden geacht. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat binnen de Iraanse context, waarin een bekering tot het christendom bijzonder ernstige en verregaande gevolge kan hebben, de ingrijpende, belangrijke, existentiële en bepalende keuze om zich tot het christendom te bekeren weldegelijk gepaard gaat met en wordt voorafgegaan door een ruime mate van introspectie, (zelf)studie en (zelf)reflectie. Uit de voormelde verklaringen van verzoekende partijen blijkt echter dat zulks in hunner hoofde in het geheel niet het geval is. In zoverre zij in dit kader laten uitschijnen dat er een misverstand zou zijn opgetreden inzake verzoeker, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gevolgd. Zoals duidelijk blijkt uit een samenlezen van verzoeksters voormelde verklaringen en verzoekers gezegden, situeerden de aanvang van verzoekers interesse in het christendom, zijn aanvatten van het bestuderen van de bijbel en zijn eerste huiskerkbezoek zich allemaal in dezelfde maand, zodat hij weldegelijk besloot christen te worden nagenoeg op hetzelfde moment als hij voor het eerst met deze religie in aanmerking kwam. Verzoeker erkende blijkens zijn terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen bovendien dat zijn bekering erg snel geschiedde. Verzoekende partijen zouden zich aldus weldegelijk beide erg snel en op het ogenblik waarop zij voor het eerst voet zouden hebben gezet in een huiskerk als christen hebben beschouwd. Zulks is niet aannemelijk. Verzoekende partijen laten de terechte vaststelling daarenboven geheel ongemoeid dat verzoeker, hoewel hij beweerde dat de parabels die hij las hem aanspraken, erkende dat zijn bekering erg snel ging en in dit kader toevoegde dat het soms zo is dat één enkele zin een leven kan veranderen, vervolgens niet bij machte bleek om op een heldere en concrete wijze uiteen te zetten welk verhaal of welke zin zijn leven dan wel zo drastisch zou hebben veranderd.

Dient in lijn van het voorgaande daarenboven te worden vastgesteld dat het evenmin aannemelijk is dat verzoekende partijen, ondanks dat zij niet op geloofwaardige wijze konden uiteenzetten waarom zij een afkeer hadden van de islam en ondanks dat uit hun voormelde verklaringen blijkt dat zij voorafgaand aan hun eerste bezoek aan een huiskerk geen diepgaande kennis van het christendom vertoonden, het verregaande risico zouden hebben genomen om een huiskerk te bezoeken. Dat zij, zoals zij in dit kader voorhouden in het verzoekschrift zoals vele andere Iraniërs, in weerwil van een gebrek aan voldoende kennis van het christendom en louter uit interesse en om over deze religie meer informatie te kunnen verkrijgen zouden hebben beslist om een huiskerk te bezoeken kan gelet op de Iraanse context en de

vervolgung van leden van zulke huiskerken aldaar bezwaarlijk ernstig worden genomen en is niet plausibel.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Uw verklaringen over hoe u en uw zus P. (...) met jullie familie en de buitenwereld omgingen nadat jullie het nieuwe geloof hadden gevonden, kunnen eveneens niet overtuigen. Eerst zegt u dat u en P. (...) niets speciaal deden om jullie christelijke activiteiten voor uw ouders geheim te houden omdat ze zelf niet zo religieus waren en ze u niet verplichtten om de islam te praktiseren (CGVS1 p.22). Over hoe P. (...) na haar bekering haar omgang met jullie ruimere familie, haar vrienden en de buitenwereld aanpakte kan u vreemd genoeg helemaal niets zeggen, maar u kan het wel voor uzelf uitleggen (CGVS1 p.22-23). Uw antwoord is echter teleurstellend daar u opnieuw vaag bent door te stellen dat het voor u al was opgelost in Iran en u de islam op een bepaald moment had afgeschreven (CGVS1 p.23). Dat u uw restaurantpersoneel niet verplichtte tot het dagelijks praktiseren van de islam, u op uw werk niet bad en uw uiterlijk vandaag de dag ook niet verradt dat u een christen bent, kan evenmin overtuigen (CGVS1 p.23). Door uw voorgehouden oprechte bekering en die van uw zus, kan toch verwacht worden dat u aannemelijk kan maken hoe dit een impact had op jullie dagelijkse gedragingen ten aanzien van jullie leefwereld en omgeving zoals in relatie met jullie familie, vrienden, collega's en anderen. Deze uitzonderlijke gebeurtenis van een normaliter weloverwogen en diepgaande bekering, die zeker in Iran niet zonder gevaar is, heeft ongetwijfeld jullie relaties en omgang met anderen gewijzigd. De vaststelling dat u hierover geen aannemelijke verklaringen kan afleggen ondergraaft dan ook wederom het geloof in uw voorgehouden bekering.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij in het verzoekschrift *post factum* eenvoudigweg poneren dat zij hun nieuwe religie en hun bezoeken aan de huiskerk geheim hielden, dient te worden opgemerkt dat dit minstens deels in strijd is met verzoekers eerdere, voormelde verklaringen blijkens dewelke zij niets speciaal deden om hun christelijke activiteiten voor hun ouders geheim te houden. Hoe dan ook betreft dit, net als de algemene stelling dat zij probeerden zich zo normaal mogelijk te gedragen, andermaal een simpele, vage, algemene en niet geconcretiseerde bewering. Net omdat het van zulk groot belang was om hun religie en hun religieuze activiteiten geheim te houden, kon verder weldegelijk van verzoekende partijen worden verwacht dat zij op een spontane, doorleefde, concrete en aannemelijk wijze zouden kunnen uiteenzetten welke impact hun bekering had op hun dagelijkse gedragingen ten opzichte van hun directe en ruimere leefwereld en omgeving. Dat het “logisch” zou zijn dat zij hierover niet zoveel te vertellen hadden, kan aldus hoegenaamd niet worden gevolgd.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende bekering tot het christendom en religieuze activiteiten van verzoekende partijen in Iran.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zij ingevolge hiervan zouden hebben gekend in Iran en aan de concrete, hieraan door hen verbonden vrees voor vervolging.

De geloofwaardigheid van de problemen die verzoekende partijen in Iran zouden hebben gekend, wordt bovendien nog verder ondermijnd doordat zich een ernstige omissie voordoet in hun beider verklaringen bij de DVZ. In dit kader, wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Ten overvloede kunnen nog meerdere onaannemelijkheden in uw vluchtverhaal aangekaart worden. Zo hebben zowel u als P. (...) op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit aangehaald dat At. (...) werd gearresteerd vanuit het ziekenhuis en jullie niets meer van haar hebben vernomen sindsdien (CGVS-Vragenlijst1 vraag 3.5; CGVSVragenlijst E.G.P. (...) d.d. 18/06/2019, hierna CGVS-Vragenlijst2, vraag 3.5). Zoals eerder is gebleken neemt de figuur van At. (...) en haar arrestatie nochtans een essentiële plaats in jullie vervolgingsverhaal in. P. (...) meent dat ze deze informatie wel had verteld op de DVZ (CGVS2 p.23), maar dit kan niets bijbrengen daar haar verklaringen ten aanzien van de DVZ haar werden voorgelezen waarop ze deze heeft ondertekend (zie administratief dossier). Het blijft dan ook opmerkelijk dat zowel u als uw zus deze kerninformatie niet eerder op de DVZ vermeldden.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat zij bij de DVZ niet te veel in detail konden gaan, kan namelijk geenszins verklaren waarom zij de voormelde, frappante elementen beide onvermeld lieten bij de DVZ. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de

verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen dermate essentiële en frappante elementen als de arrestatie en het gebrek aan nieuws inzake At. hierin beide niet zouden hebben vermeld indien hun verklaringen dienaangaande zouden stroken met de werkelijkheid.

Tevens wordt omtrent de vermeende problemen van verzoekende partijen in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Ook de onwetendheid van P. (...) over de actuele stand van zaken van jullie problemen in Iran is opvallend. De laatste keer dat P. (...) naar het lot van At. (...) heeft geïnformeerd via haar vriendin M. (...) dateert al van maart 2020 (CGVS2 p.11). P. (...) kan niet zo vaak bellen naar M. (...) omdat ze gehuwd is, een kind heeft en omdat haar gsm mogelijk wordt afgetapt, zo zegt uw zus (CGVS2 p.12). P. (...) had nochtans eerder al contact opgenomen met haar vriendin M. (...) over At. (...) en dus kan er geen geloof worden gehecht aan de redenering van uw zus waarom ze gedurende zeven maanden naliet M. (...) te contacteren over de situatie in Iran (CGVS2 p.11-12). Na jullie vertrek uit Iran heeft P. (...) ook oom S. (...), de leider van jullie huiskerk, niet meer gecontacteerd omdat ze er niet meer aan dacht, ondanks dat ze over zijn gsm-nummer beschikte (CGVS2 p.11-12). P. (...) stelt dat ze haar gsm in Oostenrijk verloor en ze dus sindsdien de gsm-nummer van oom S. (...) niet meer heeft (CGVS2 p.12). Enkel zij en At. (...) hadden zijn gsm-nummer, zo beweert uw zus (CGVS2 p.12). Dit mag echter een reden te meer zijn voor P. (...) om contact trachten te maken met At. (...), zij het indirect zoals via haar vriend M. (...) bijvoorbeeld, teneinde niet alleen haar maar ook oom S. (...) te kunnen bereiken en zich zo te vergewissen over zijn lot, dat van de huiskerk en van de andere kerkgangers. Maar tot op de dag van haar persoonlijk onderhoud (d.d. 16/10/2020) heeft P. (...) niet eens een idee of de huiskerk al dan niet is verklikt (CGVS2 p.11). Dat P. (...) twee jaar na jullie vertrek uit Iran hier nog steeds geen informatie over heeft is opmerkelijk daar jullie wel degelijk in contact staan met mensen in Iran, zowel telefonisch als via sociale media (CGVS1 p.4; CGVS2 p.11; zie administratief dossier). Uit de redenering van P. (...) dat ze niemand van de familie naar de huiskerk wilde sturen omdat dit een risico inhoudt, kan niet worden ingezien waarom voorgaande vaststellingen niet meer zouden gelden (CGVS2 p.11). Feit is dat u en uw zus, hetzij via een vriend of kennis, hetzij rechtstreeks, nog contacten hebben in Iran en dat zij aldus wel degelijk de mogelijkheid had om zich verder te informeren over de stand van zaken. De vaststelling dat uw zus, eenmaal in veiligheid aangekomen in België, niet meer en recentere heeft geïnformeerd bij haar bestaand netwerk in Iran, wijst op een desinteresse in haar hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij/zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn/haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat P. (...) naliet dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met hun verwijzing naar het verlies van de gsm van P. in Oostenrijk, doen zij namelijk hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Uit deze vaststellingen blijkt genoegzaam dat verzoekster weldegelijk nog in contact stond met M. en dat verzoekende partijen daarnaast nog met verschillende personen in Iran contact onderhielden, en dit zowel telefonisch als via de sociale media. Gelet op de veelheid aan telefonische, persoonlijke en anonieme communicatiemiddelen die heden ten dage beschikbaar zijn, is het totaal niet aannemelijk dat verzoekende partijen in de onmogelijkheid zouden hebben verkeerd om zich, dit via hun familie, via M., via andere vrienden, via kennissen of via derden, al dan niet rechtstreeks, te informeren omtrent de voormelde, cruciale feiten, elementen en informatie. Dat zij kennelijk nalieten zulks te doen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vermeende problemen en relaas. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Voorts moet er worden gewezen op de opvallende vaststelling dat u en P. (...) besloten om jullie nichtje B.B. (...) (o.v. 8.779.192) mee naar de huiskerk te nemen (CGVS1 p.20-22; CGVS2 p.22). B. (...) is de dochter van uw zus M. (...) en geboren op 19 augustus 2006 (CGVS1 p.3,22; zie administratief dossier). Initieel wou uw zus M. (...) graag met u en P. (...) naar de huiskerk gaan, maar doordat ze elke vrijdag privés moest geven kon ze niet mee (CGVS1 p.18). B. (...) wilde ook met jullie meegaan naar de huiskerk en haar moeder M. (...) ging akkoord dat ze jullie vergezelde naar de huiskerk (CGVS1 p.20-

22). Dat u, P. (...) en M. (...) er blijkbaar geen graten inzagen om de toen twaalfjarige B. (...) mee te nemen naar een geheime huiskerk in Iran is echter zeer vreemd. Zo mogelijk opvallender is jullie verklaring dat de kerkleider oom S. (...) en de andere kerkgangers dezelfde mening deelden (CGVS1 p.22; CGVS2 p.21). Niemand van de huiskerk liet schijnbaar enig bezwaar opmerken, sterker nog de kerkleider was net zeer verheugd over de komst van B. (...) (CGVS2 p.22; CGVS2 p.21). Op de vraag hoe u, P. (...) en de andere kerkleden dan zeker wisten dat de jonge B. (...) te vertrouwen viel en ze bijvoorbeeld niets zou doorvertellen over jullie geheime kerk in Iran, antwoordt u dat B. (...) een heel verstandig meisje is, dat ze in uw ogen volwassen is, dat je nooit iets honderd procent kan vertrouwen en jullie het risico toch namen (CGVS1 p.22). Oom S. (...) was erg blij met de komst van B. (...) omdat hij als christen het nooit erg zal vinden dat een nieuw persoon erbij komt, ondanks het risico en de stress, zo besluit u (CGVS1 p.22). Deze redeneringen kunnen echter niet overtuigen waarom jullie en de huiskerk in zijn geheel een twaalfjarig meisje zouden meenemen naar de geheime en illegale huiskerk met alle risico's van dien. Men zou net verwachten dat de geheimhouding van de huiskerk en haar leden primeert, zeker wanneer de ernstige gevolgen voor de ganse kerk en haar ledenbestand indachtig worden gehouden. Uit uw verklaringen en die van P. (...), evenals uit de beschikbare informatie, blijkt dat de Iraanse overheid erg hard optreedt tegen zulke illegale huiskerken en de omgeving van haar leden (CGVS1 p.9,13-15; CGVS2 p.7-8,14-16). Dit inconsistent gedrag van enerzijds u, P. (...), en M. (...), en anderzijds oom S. (...) en de andere kerkleden doet de geloofwaardigheid van jullie relaas dan ook opnieuw geen goed."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel, erkennen zij dat hun keuze "misschien een bijzondere keuze" was. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het manifest ongeloofwaardig is en iedere realiteitszin ontbeert dat verzoekende partijen, dit in weerwil van de Iraanse context, zonder hierin graten te zien en zonder enig bezwaar van S. of één van de andere kerkleden, zouden hebben besloten hun nichtje, die op dat moment amper twaalf jaar was, mee te nemen naar de huiskerk.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Uit uw verklaringen kan tevens inconsistent gedrag van de agenten van de Etalaat worden opgemeten. Eerst kwamen de agenten naar het ziekenhuis waar P. (...) werkte en waar ze At. (...) arresteerden (CGVS1 p.7-9; CGVS2 p.9-10). Ze vertelden blijkbaar aan de collega's van P. (...) dat ze op zoek waren naar haar (CGVS1 p.8,12; CGVS2 p.9-11). Hierop besloot één van haar collega's om P. (...) op te bellen en te waarschuwen (CGVS1 p.8; CGVS2 p.9-11). P. (...) was gealarmeerd en ging samen met B. (...) vervolgens naar uw restaurant (CGVS1 p.8-10; CGVS2 p.9). De agenten van de Etalaat gingen inmiddels naar jullie thuisadres om P. (...) te vinden, maar dus zonder resultaat dankzij de waarschuwing van haar collega (CGVS1 p.8,10-12; CGVS2 p.12-15). Vervolgens verklaarden de agenten aan uw moeder en uw broer M. (...) die toen thuis waren dat ze op zoek waren naar u en P. (...) (CGVS1 p.8,12; CGVS2 p.14-15). Nadat de agenten weer vertrokken belde uw broer M. (...) naar P. (...) om jullie te waarschuwen waardoor u en P. (...) snel van het restaurant wegluchtten, alvorens de agenten daar ook arriveerden en wederom u en P. (...) niet konden vatten (CGVS1 p.8,11-12; CGVS2 p.12-14). Deze gang van zaken is niet aannemelijk. Zoals u en P. (...) het beschrijven hebben de agenten van de Etalaat zeer onprofessioneel opgetreden aangezien ze jullie als het ware telkens de kans gaven om hen een stap voor te zijn. Door eerst de collega's van P. (...) en vervolgens jullie familieleden te informeren dat ze u en/of haar zoeken, gaven ze hen de kans om jullie te waarschuwen, wat dan ook gebeurde volgens jullie verklaringen. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat de werkwijze van de Etalaat op een ander punt eveneens opmerkelijk is. Met name dat ze niet op de potentiële verblijfplaatsen van u en P. (...) tezelfdertijd binnenvallen, maar wel sequentieel. Kortom het valt niet voor te stellen dat de Etalaat zulk een onprofessioneel en inconsistent gedrag zou vertonen dat zodus in strijd is met hun doel: jullie vinden en aanhouden."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Door zich eenvoudigweg af te vragen "of Etalaat altijd perfect consistent handelt", aan te geven dat het minder agenten vereist om niet overal tegelijk binnen te vallen en te verklaren dat zij "veel sjans" hebben gehad, doen zij aan deze motieven namelijk op generlei wijze afbreuk. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het geenszins aannemelijk is dat de Ettelaat zou hebben gehandeld op de door verzoekende partijen geschetste, onprofessionele en niet-doortastende wijze en hen op deze manier de kans zou hebben geboden om op een wel erg gemakkelijke wijze aan vervolging te ontkomen.

Voorst wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"De kennis van u en P. (...) over de gebeurtenissen die verband houden met jullie vrees en relaas, van zowel voor als na jullie vertrek, vertoont op bepaalde punten evenzeer beperkingen. U en P. (...) onderhouden nochtans tot recent contact met jullie ouders, broers en zus in Iran (CGVS1 p.4). Wanneer

uw zus M. (...) werd ontslagen weet u niet, en wanneer M. (...) verplicht ontslag moest nemen of wanneer M. (...) haar diploma nietig werd verklaard is uw zus dan weer onbekend (CGVS1 p.6; CGVS2 p.5-6). Wat de ouders van B. (...) tegen hun omgeving hebben verteld over waar B. (...) verblijft sinds jullie Iran verlieten weet u ook niet (CGVS 1p.7). Dit is vreemd wetende dat jullie hadden besloten om B. (...) mee te nemen en haar permanente afwezigheid toch ernstige vragen zou doen rijzen bij haar omgeving en die van haar ouders, alsook bij de autoriteiten, zoals jullie zelf aanhaalden (CGVS1 p.6-8; CGVS2 p.7-9). Over de ondervraging en foltering van A. (...) blijken u en P. (...) ook niet uitzonderlijk geïnformeerd. Jullie kunnen enkel vertellen dat hij werd geslagen, maar hoe of waarmee dat dan precies gebeurde weten jullie niet (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.16). Door hoeveel personen A. (...) werd ondervraagd en of deze personen, thans de mishandelaars, herkenbaar waren doordat hun gezichten bijvoorbeeld zichtbaar waren, kan u niet zeggen (CGVS1 p.15). Wat u wel weet is dat de ondervragers geen politie-uniform droegen, iets waarvan uw zus P. (...) dan weer vreemd genoeg niet op de hoogte is (CGVS1 p.15; CGVS2 p.16). Uw broer A. (...) werd gearresteerd de dag dat u, P. (...) en B. (...) Iran verlieten, en hij werd in de komende twee nachten en drie dagen ondervraagd en mishandeld (CGVS1 p.6,8; CGVS2 p.5,7,16). Deze belangrijke gebeurtenissen dateren al van twee jaar geleden want jullie verlieten Iran in september 2018 (Verklaring DVZ E.G.S. (...) d.d. 18/06/2019, hierna Verklaring DVZ 1, vraag 10,31). Derhalve kan niet ingezien worden waarom u en P. (...) inmiddels niet beter geïnformeerd zouden zijn over voorgaande prominente incidenten aangezien jullie nog contact hebben met het thuisfront sinds de dag dat jullie Iran definitief verlieten (CGVS1 p.4,6,8; CGVS2 p.7; zie administratief dossier).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. In tegenstelling met wat zij voorhouden, betreffen de voormelde elementen geenszins details doch vormen zij opvallende en cruciale gebeurtenissen die rechtstreeks in verband staan met en zouden zijn voortgevloeid uit hun beweerdde problemen en vrees. Zoals reeds hoger genoegzaam werd vastgesteld, stonden verzoekende partijen bovendien beide nog met verschillende personen uit hun naaste omgeving in Iran in contact, en dit zowel telefonisch als via de sociale media. Dat zij desalniettemin kennelijk nalieten zichzelf en elkaar uitgebreid te informeren omtrent de voormelde, cruciale elementen en gebeurtenissen en niet bij machte bleken om hierover op een gedegen wijze te verhalen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet ernstig afbreuk aan de oprechtheid en de geloofwaardigheid van hun vermeende problemen en vrees. Dat hun broer A. hen niet meer informatie kon of wilde verstrekken over diens ondervraging en mishandeling, betreft verder een weinig overtuigende bewering. Gezien zij wel op de hoogte werden gebracht van het feit dat deze broer werd gearresteerd, ondervraagd en geslagen, kon worden verwacht dat zij hierover eveneens meer details zouden hebben vernomen. Dit geldt zeker voor wat betreft elementen zoals het aantal personen dat hem ondervroeg, de vraag of zij herkenbaar waren en de vraag of zij al dan niet een politie-uniform droegen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“De desinteresse van uw zus P. (...) in de kerngebeurtenissen van jullie voorgehouden relaas blijkt eens te meer uit de vaststelling dat ze niet weet waar Mo. (...), de vader van B. (...), werd vastgehouden en of hij werd mishandeld tijdens deze vasthouding (CGVS2 p.7). Opvallend genoeg beschikt u daarentegen wel over deze informatie (CGVS1 p.6-7). P. (...)’s verweer dat zij er nooit naar vroeg en dat enkel u over zulke dingen praat met jullie familie kan geen verschoning bieden (CGVS2 p.7). Hetzelfde geldt voor de constatering dat P. (...) geen flauw idee heeft over wie haar wagen meenam nadat jullie aan uw restaurant wisselden van auto, noch over waar jullie vader op het moment van de huiszoeking was (CGVS2 p.13-14). Zoals eerder aangehaald doet zulk een desinteresse afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat verzoekster de laatste jaren dermate depressief zou zijn geweest dat verzoeker de voormelde informatie niet wilde delen, betreft een blote bewering die door verzoekende partijen op generlei wijze wordt gestaafd of aannemelijk gemaakt. Ook het feit dat verzoekster dusdanig slechthoerend zou zijn dat communicatie met de familie en/of verzoeker moeilijk zou zijn, wordt door verzoekende partijen op generlei wijze gestaafd of aannemelijk gemaakt. Bovendien vindt deze bewering niet de minste steun in het dossier, waaruit blijkt dat dit er niet aan in de weg stond dat verzoekster haar diverse onderhouden op een volwaardige manier kon volbrengen. Evenmin vormt de zogezegde paternalistische opvoeding van verzoeker voor het voorgaande een afdoende verklaring. Dit weegt immers niet op tegen de vaststelling dat, zoals reeds hoger werd aangegeven, in acht genomen dat verzoekende partijen hun land en regio van herkomst beide zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, dat zij op deze grond beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en dat zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale

bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen dienaangaande. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij beide de nodige toelichting konden geven inzake de voormelde, ernstige, door hun familieleden ondergane feiten indien hun verklaringen dienaangaande met de werkelijkheid overeenstemden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoekende partijen tot het christendom in Iran, aan hun vermeende religieuze activiteiten aldaar, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoekende partijen aangehaalde, vrees voor vervolging.

De Raad is dan ook van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, hun religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake hun bekering en problemen, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in België en op de sociale media van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Dit oordeel vindt bovendien bevestiging in en wordt versterkt door de vaststelling dat verzoekende partijen, ondanks dat zij in België en op de sociale media reeds geruime tijd religieuze activiteiten zouden hebben gevoerd, ten tijde van hun respectieve persoonlijke onderhouden bij het CGVS een apert gebrek aan kennis tentoonspreidden omtrent de christelijke feestdagen binnen hun tak van het christendom. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud verder gepeild werd naar uw kennis van uw nieuwgevonden geloof, kon u evenmin overtuigen. Zo werd u gevraagd naar de laatste christelijke feestdag die u in België meemaakte, maar die schijnt geen diepe indruk op u te hebben nagelaten aangezien u het zich niet meer herinnert (CGVS1 p.23). Gevraagd naar de eerstvolgende christelijke feestdag denkt u dat het 25 december moet zijn, zijnde de verjaardag van Jezus Christus (CGVS1 p.23). Verder herinnert u zich geen belangrijke dagen meer op de christelijke kalender tussen de dag van uw persoonlijk onderhoud (d.d. 15/10/2020) en 25 december (CGVS1 p.23). Nochtans toont de informatie die aan het administratief dossier werd bijgevoegd dat er wel degelijk nog erg belangrijke dagen op de christelijke kalender staan in voornoemde periode. Onder andere Reformatiezondag, Reformatiedag/Hervormingsdag, de Biddag en Dankdag voor Gewas en Arbeid, en de Advent zijn specifieke feestdagen voor de protestanten zoals uzelf, maar dus geen van deze komen schijnbaar in u op. U weet dat Pinksteren vijftig dagen na de verrijzenis van Jezus Christus valt, maar wanneer, in welke periode of in welke maanden deze gebeurtenis dan wordt gevierd, kan u vreemd genoeg niet aangeven (CGVS1 p.23). Dat u de namen van de maanden volgens de Gregoriaanse kalender niet goed zou kennen of verwarren, kan geen verschoning bieden voor voorgaande vaststellingen (CGVS1 p.23-24). De kennis van uw zus P. (...) dient eveneens tegen het licht te worden gehouden want ook zij kan zich de laatste christelijke feestdag in België niet herinneren en beweert net zoals u dat de eerstvolgende belangrijke dag op de christelijke kalender Kerstdag is (CGVS2 p.21). Wanneer Hemelvaart wordt gevierd, of zelfs in welke periode of in welke maanden, kan P. (...) niet zeggen (CGVS2 p.22). De argumentatie die P. (...) aanhaalt, namelijk dat ze niet naar de kalender keek kan uiteraard niet overtuigen (CGVS2 p.22). Van Witte Donderdag heeft P. (...) dan weer nog nooit gehoord (CGVS2 p.22). Dit is vreemd daar deze dag de belangrijke Paasperiode op gang brengt en op deze donderdag voor Pasen de laatste avondmaaltijd wordt herdacht die Jezus met zijn twaalf discipelen hield. De volgende dag wordt op Goede Vrijdag de kruisiging van Jezus herdacht. Op Witte Donderdag vindt 's avonds in de protestantse kerken de instelling van het avondmaal plaats. De gelovigen eten op deze avond brood en drinken wijn. Door het avondmaal zullen de christenen Jezus en zijn dood blijven gedenken, zo leert de info die aan uw dossier werd toegevoegd. Het mag duidelijk zijn dat de geëtaleerde kennis over het christendom van u en uw zus eerder oppervlakkig is daar ze toch opvallende hiaten kent. Dat u en P. (...) niet in staat zijn om dit soort parate kennis vlot te etaleren, doet dan ook verder twifelen aan de oprechtheid van jullie protestantse beleving. Jullie nieuwe religie zou namelijk uw leven en dat van P. (...) moeten beheersen, daar jullie omwille van deze bekering jullie land dienden te ontvluchten en beroep moesten doen op de bescherming van een derde land.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Voor de vaststelling dat noch verzoeker, noch verzoekster zich de laatste christelijke feestdag bleek te kunnen herinneren, bieden

verzoekende partijen niet de minste uitleg. Ook de vaststelling inzake verzoekers aperte gebrek aan kennis omtrent Pinksteren, laten verzoekende partijen volledig onverlet.

Waar verzoekende partijen middels hun verwijzing naar een aantal attesten bij het verzoekschrift trachten te laten uitschijnen dat al de overige feestdagen binnen de protestantse kerk waarvan zij niet op de hoogte bleken te zijn in hun kerk niet zouden worden besproken of gevierd, dient verder te worden opgemerkt dat zulks geheel niet kan worden gevolgd en zelfs nog verder afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid. Inzake de advent, wordt in het attest specifiek voor hun kerk immers expliciet aangegeven dat deze wel wordt gevierd in hun kerk. Aangezien uit het betreffende attest bovendien blijkt dat de vasten, goede vrijdag en Pasen in deze kerk worden gevierd, is het voorts totaal onaannemelijk dat witte donderdag daarbij nergens ter sprake zou komen. Bijgevolg kon minstens worden verwacht dat verzoekende partijen inzake de advent en witte donderdag beter op de hoogte zouden zijn.

Voor het gebrek aan kennis van verzoekster inzake de situering in de tijd van Hemelvaart, bieden verzoekende partijen evenmin een dienstige verklaring. Vooreerst blijkt dat in de door hen neergelegde attesten uitdrukkelijk wordt aangegeven dat Hemelvaart binnen hun kerk wel wordt gevierd. Wanneer verzoekster eerder werd ondervraagd over deze feestdag, gaf zij bovendien niet aan deze niet te kennen. Evenmin gaf zij aan dat deze feestdag door haar en/of haar kerk niet werd gevierd. Integendeel vergenoegde zij zich ertoe haar gebrek aan kennis te verklaren doordat zij *“niet naar de kalender keek”*. Aldus blijkt dat zij weldegelijk van het bestaan van deze feestdag afwist, doch dat zij deze desondanks zelfs niet bij benadering kon situeren in de tijd en deze zelfs foutief situeerde drie dagen na de kruisiging van Jezus (administratief dossier verzoekster, notities van het persoonlijk onderhoud, p.21). Dit klemt overigens nog des te meer nu Hemelvaart, dit net als Pinksteren overigens, in België een wettelijke en officiële feestdag is. Aldus is genoegzaam aangetoond dat verzoekende partijen een kennelijk gebrek aan kennis tentoonspreidden omtrent de feestdagen die binnen hun tak van de christelijke religie worden gevierd. Dat zich dermate ernstige lacunes voordoen in hun kennis dienaangaande, doet op frappante wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van (het oprechte karakter van) hun voorgehouden bekering.

Omtrent de activiteiten die verzoekende partijen sedert kort na de indiening van hun verzoek om internationale bescherming bezigen op de sociale media, wordt in de bestreden beslissingen, dit mede gelet op het voorgaande, bovendien terecht gesteld:

“Wat betreft de Facebookprofielen van u en uw zus, waar jullie christelijke boodschappen op posten, kan ten eerste worden opgemerkt dat er van u en uw zus gezien het opportunistische en aldus onoprechte karakter van jullie bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran. Gevraagd of u aanwijzingen heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten, stelt u dat uw Facebookprofiel aan uw zus M. (...) door de personeelsdienst van haar werkgever werd getoond op het moment dat ze ontslagen werd (CGVS1 p.25). M. (...) had u dit ongeveer zes à acht maanden voor uw persoonlijk onderhoud zelf verteld (CGVS1 p.25). Aan uw voorstelling kan echter geen geloof worden gehecht. Er kan immers niet begrepen worden waarom u en P. (...) met jullie christelijke posts verder deden nadat ze in het vizier van de Iraanse autoriteiten liepen en uw familieleden er problemen door kregen. Zoals hierboven aangetoond zijn jullie immers om opportunistische redenen christelijke berichten beginnen posten waardoor het van u en uw zus redelijkerwijze verwacht kan worden dat jullie jullie berichten wissen of minstens stoppen er nieuwe te versturen. Meer zelfs, na alles wat er in Iran is gebeurd met u, uw zus P. (...), B. (...) en uw achtergebleven familieleden waarvan er enkelen werden ontslagen, gearresteerd, dagenlang vastgehouden en zelfs gefolterd, blijkt het besef van uw broers A. (...) en M. (...) dat ze zichzelf gedeisd moeten houden en ook zeker niet de aandacht op u en P. (...) moeten vestigen, compleet afwezig (CGVS1 p.8,11-12,25-26; CGVS2 p.5,7,18-19,23; CGVS-Vragenlijst1, vraag 3.5; CGVS-Vragenlijst2, vraag 3.5). Uit de Facebookprofielen van u en P. (...) blijkt dat jullie op Facebook bevriend zijn met A. (...) en M. (...), maar vooral dat jullie broers er geen graten inzien om comments te geven op jullie profielen en er christelijke boodschappen achter te laten (zie administratief dossier). Dit gedrag staat uiteraard haaks op de door u en P. (...) voorgehouden vrees en jullie asielrelaas. Het feit dat A. (...) en M. (...) christelijke opmerkingen geven op jullie Facebookprofiel mag op zich ook verbazen daar jullie nooit met elkaar spraken over het christendom en ze er helemaal geen interesse in hebben, laat staan dat ze bekeerd zijn (CGVS1 p.16,26; CGVS2 p.3,18). U argumenteert dat u M. (...) wel waarschuwde en hem verwijten maakte over zijn Facebookactiviteiten, maar dat u uw broers uiteindelijk niets kon maken, en dat het uw zaken niet zijn of ze christen zijn geworden en wat ze posten op uw Facebookprofiel (CGVS1 p.26). Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat uw broers zulk gedrag vertonen dat op geen enkele wijze te verzoenen is met de problemen die jullie familie gekend zou hebben met de Iraanse autoriteiten omwille van jullie bekering en meer bepaald jullie activiteiten op sociale media. Gevraagd waarom A. (...) en M. (...) Iran nog niet hebben verlaten stelt u

vreemd genoeg dat er eigenlijk niets speciaals is gebeurd (CGVS1 p.26). Indien uw zus M. (...) daadwerkelijk ontslagen is omdat de Iraanse overheid jullie sociale media activiteiten in de gaten houdt kan er verwacht worden dat ze ook op basis van de Facebookpagina's van A. (...) en M. (...) optreden. Bovenstaande inconsistenties verhinderen dat het geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat de Iraanse overheid van uw activiteiten op Facebook op de hoogte is.

Gelet op het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme en het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw (beweerde) bekering met de hieraan verbonden Facebookactiviteiten heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Uit uw religieus geladen Facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Gegeven het feit dat u en uw zus P. (...) jullie bekering tot het christendom en de hieraan gekoppelde vervolging door de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk hebben gemaakt en jullie de oprechtheid van de bekering in België tevens niet aannemelijk hebben gemaakt, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u en/of P. (...) , in die mate in de kijker zouden hebben gelopen dat jullie hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. De informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te beweren dat de autoriteiten weldegelijk op de hoogte zouden zijn van hun activiteiten, te poneren dat een verwijdering geen zin meer had en aan te geven dat zij niet hadden verwacht dat hun familieleden problemen zouden kennen door hun activiteiten op de sociale media, doen verzoekende partijen aan deze motieven in wezen immers op generlei wijze afbreuk. De Raad treedt verweerder in de voormelde motivering bij en is van oordeel dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweringen van verzoekende partijen, dat zij aldus hoegenaamd niet aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van hun activiteiten op de sociale media en dat verwacht kan worden dat zij deze activiteiten voorafgaand aan een eventuele terugkeer verwijderen.

De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen en waaruit zij citeren, ligt verder geheel in dezelfde lijn als en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij oprecht zouden zijn bekeerd tot het christendom, zij reiken niet één concreet, objectief en geloofwaardig gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op de sociale media en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten en/of hun omgeving zouden staan. Verder weerleggen zij, zoals reeds hoger werd aangegeven, de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze mag worden verwacht dat, voorafgaand aan een terugkeer, de betreffende berichten op deze sociale media worden verwijderd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging of ernstige problemen zouden riskeren.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen luiden als volgt:

“U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken (zie ingediende documenten van E.G.S. (...), hierna documenten 1, nrs 2-13). Hetzelfde geldt voor de documenten die uw zus P. (...) tijdens haar persoonlijk onderhoud (d.d. 16/10/2020) voorlegde (zie ingediende documenten van E.G.P. (...), hierna ingediende documenten2, nrs 1-15). Jullie meli-kaart (identiteitskaart) en uw shenasnameh (geboorteboekje) vormen een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat. De documenten i.v.m. uw restaurant, de arbeidscontracten van P. (...), haar diploma's, scholingsattesten en getuigschriften, hebben betrekking op jullie werk en scholing, hetgeen evenmin ter discussie staat. Het document dat aantoonde dat uw broer M. (...) ontslag nam (zie ingediende documenten1 nr 1) kan eveneens niets bijbrengen daar ook uit dit stuk niets meer valt af te leiden dan dat hij ontslag nam. Wat de reden daartoe exact mag zijn en of dit onder dwang gebeurde blijkt niet uit het document. Bovendien legt u van dit document net zoals van de documenten die het ontslag van M. (...) moeten aantonen (zie ingediende documenten1, nr 1) slechts kopieën neer. Dergelijke stukken kunnen gemakkelijk het resultaat van knippen plakwerk zijn zonder dat de authenticiteit van deze stukken nagegaan kan worden. Uit deze stukken kan daarenboven alleen worden afgeleid dat M. (...) verboden werd om onderwijsactiviteiten uit te voeren (zie ingediende documenten1 nr 1). Wat de reden hier precies van mag zijn en of er een verband is met uw voorgehouden relaas, blijkt evenwel niet uit deze stukken (zie ingediende documenten1 nr 1). Bijgevolg blijkt uit niets dat er een causaal verband tussen uw problemen in Iran en het verbod op de uitoefening van onderwijsactiviteiten voor uw zus M. (...) zou bestaan, noch dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten op Facebook. Er wordt tevens geen twijfel geuit over dat u in België deelnam aan een protest waarbij de vrijlating van een vriend van uw broer werd geëist (CGVS1 p.5), doch zijn deze foto's niet van die aard om voorgaande vaststellingen te veranderen. De aanwezigheidsattesten van de Red Rocks Church, de brief van de Iraanse kerk van Brussel, de brieven van M.E. (...), de doopcificaten, de foto's van jullie doopsel en dat van B. (...), de foto's van de kerkactiviteiten, de foto's in het huis van oom H. (...), en de screenshots van de online Bijbelstudie hebben allen betrekking op jullie religieuze activiteiten in België maar kunnen geenszins de oprechtheid van uw motivatie om aan het kerkelijk leven deel te nemen staven. Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu.

Waar uw raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud van uw zus P. (...) niet kon inzien dat uw zus de kans niet werd gegund om het door haar getoonde document te benoemen, moet vooreerst vastgesteld worden dat P. (...) wel degelijk dit document benoemde als haar bachelorsdiploma (CGVS2 p.4,24; zie ingediende documenten2 nr 14). Ten tweede betreft dit louter een kopie van het diploma dat ze eerder al indiende (zie ingediende documenten2 nr 12 en 14). De overige bemerkingen van uw advocaat tijdens het onderhoud van P. (...), namelijk dat in Iran christelijke bekeerlingen deel uitmaken van vervolgingen, dat Iran op nummer negen staat van een lijst van vijftig landen waar christenen worden vervolgd en P. (...) de doodstraf riskeert voor haar bekering, kunnen evenmin iets bijbrengen, laat staan wijzigen, aan de eerder gedane vaststellingen (CGVS2 p.24).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg te verwijzen naar de ter staving van het ontslag van M. en de moeder van B. neergelegde stukken, doen zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze stukken gedane vaststellingen. In zoverre verzoekende partijen heden wel de originelen bijbrengen van het diploma, de toelating tot tewerkstelling als leerkracht en het ontslag van M., dient, nog daargelaten dat zij geen verklaring bieden voor het feit dat zij deze

documenten slechts heden in origineel konden bijbrengen en zij verweerder hiermee de kans ontzegden om deze stukken op hun authenticiteit te onderzoeken, te worden vastgesteld dat uit de vertaling die verzoekende partijen zelf neerleggen blijkt dat de overige, voormelde motieven inzake deze stukken pertinent en terecht zijn. Nergens blijkt hieruit immers welke de reden voor haar ontslag zou zijn. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat dit ontslag ook maar enig verband zou vertonen met de beweerdde problemen en de aangevoerde asielmotieven van verzoekende partijen. Aldus kunnen zij niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van deze problemen en hun beweerdde vrees te herstellen.

Waar verzoekende partijen wijzen op de reeds eerder neergelegde attesten en bewijsstukken inzake hun religieuze activiteiten en ter staving van deze activiteiten en deze van hun nichtje B. nog een aantal bijkomende stukken bij het verzoekschrift voegen, dient te worden opgemerkt dat deze attesten en stukken geenszins opwegen tegen en afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de betreffende attesten een gesolliciteerd karakter vertonen en duidelijk werden opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoekende partijen en hun nichtje en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Tevens kan worden opgemerkt dat deze werden opgesteld door vertegenwoordigers van de kerk van verzoekende partijen, die kennelijk tot doel hebben verzoekende partijen te ondersteunen in hun betrachtingen, in wiens belang het is om de aanhangers van hun kerk bij te staan en die de taak hebben hun medegelovigen bij te staan. Dergelijke attesten en stukken kunnen verder weliswaar een bewijs vormen voor de deelname van verzoekende partijen en hun nichtje aan religieuze activiteiten in België en voor het gegeven dat zij formeel zijn gedoopt, doch zij laten niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter hun deelname aan deze activiteiten en het oprechte karakter van hun engagement. Als dusdanig sluiten zij geenszins uit en doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de deelname van verzoekende partijen aan deze activiteiten ingegeven is vanuit louter opportunistische overwegingen.

De nieuwe, door verzoekende partijen aangehaalde elementen, en de ter staving hiervan en door middel van een aanvullende nota neergelegde stukken, zijn evenmin van zulke aard dat zij afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen. Waar verzoekende partijen doen gelden en staven dat verzoeker een bijeenkomst zou hebben georganiseerd voor het kabinet van Sammy Mahdi en dat hij een aantal dagen later op dit kabinet werd ontvangen, dient te worden opgemerkt dat verzoekers activiteiten in dit kader, gelet op het voorgaande, kennelijk zijn ingegeven vanuit opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden in het kader van zijn voorliggende beroepsprocedure. Daarenboven waren deze activiteiten, zoals genoegzaam blijkt uit de ter staving hiervan neergelegde stukken, kleinschalig van aard, hetgeen het niet aannemelijk maakt dat de Iraanse autoriteiten hieraan aandacht zouden hebben besteed of hiervan op de hoogte zouden zijn. In dit kader blijkt uit de ter staving van deze activiteiten neergelegde stukken en de stukken die moeten aantonen dat deze activiteiten werden gedeeld online en op de sociale media verder op generlei wijze dat de Iraanse autoriteiten van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn. Hoe zulks zou kunnen afgeleid uit de neerlegging van een telefoonnummer, kan immers in het geheel niet worden ingezien. Dat verzoeker een oproep ontving, dan nog van een gsm-nummer, kan, te meer nu zulke oproep eenvoudigweg in scene kan worden gezet, geenszins volstaan om aan te tonen dat deze oproep daadwerkelijk zou zijn uitgegaan van een persoon die zich ten onrechte uitgaf als onafhankelijk journalist en die verzoeker zou wensen te (laten) viseren. Evenmin kan de vaststelling dat over verzoekers activiteiten een aantal berichten werden gedeeld online en op de sociale media volstaan om aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn. Dit geldt nog des te meer nu uit de neergelegde stukken blijkt dat deze berichten slechts in beperkte mate werden gedeeld en bekeken. Verder kunnen verzoekende partijen om aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van verzoekers activiteiten bezwaarlijk volstaan met het omcirkelen van een naar hun beweringen voor verzoeker onbekende persoon op één van de foto's van de bijeenkomst en met de blote, boude en ongefundeerde bewering dat dit een 'verdacht' persoon zou zijn. Evenmin kan het voorgaande worden afgeleid uit de neergelegde screenshots en video's. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat zulke screenshots en beelden eenvoudigweg kunnen worden gefabriceerd, gebricoleerd en gemanipuleerd. Hoe dan ook blijkt uit de betreffende beelden niet waar deze van afkomstig zijn, zodat geenszins kan worden aangenomen dat zij zouden zijn gemaakt bij de woning van de familieleden van verzoekende partijen. Zo zulks al aangenomen zou kunnen worden, dan nog dient te worden opgemerkt dat zulke taferelen eenvoudigweg in scene kunnen worden gezet.

Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat de Iraanse autoriteiten van verzoekers voormelde activiteiten op de hoogte zouden zijn, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten ook voor hen duidelijk is. Daarenboven blijkt uit de uiteenzetting die verzoekende partijen dienaangaande doen in hun aanvullende nota niet dat de

activiteiten van verzoeker tot doel zouden hebben gehad om kritiek te uiten op het Iraanse regime of om eventuele praktijken van dit regime aan de kaak te stellen. Integendeel was deze ingegeven vanuit frustratie omtrent de behandeling van Iraanse verzoekers om internationale bescherming in België en had deze tot doel de problemen van zulke verzoekers om internationale bescherming aan te kaarten ten overstaan van de Belgische autoriteiten. Dat, waarom of op welke wijze de Iraanse autoriteiten aan deze activiteiten aanstoot zouden (kunnen) nemen, kan niet worden ingezien. Dat zij verzoekende partijen omwille van deze activiteiten zouden willen vervolgen, kan bijgevolg evenmin worden gevolgd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen verder op generlei wijze aan en er ligt evenmin enig begin van informatie voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in hun land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg tonen zij ook niet aan dat zij op grond van deze bepaling in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Gelet op het voorgaande, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij vroeger vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

4.12. Verzoekende partijen preciseren tot slot niet welk "*algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" zij benevens de reeds hoger besproken beginselen geschonden achten. Evenmin werken zij uit waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT